

**AN
'06**

Assemblea Nacional
Maulets, el jovent independentista i revolucionari
Novembre de 2006

JOVES DELS PAÏSOS CATALANS LLUITEM EN DEFENSA DE LA TERRA

AMB UN PRESENT EN LLUITA, PER UN FUTUR D'ESPERANÇA

**REVOLUCIO
INDEPENDENCIA**

MAULETS
el jovent independentista revolucionari

Maulets, el jovent independentista i revolucionari
Països Catalans, març de 2007

Queda totalment permesa i recomanada la còpia,
distribució i difusió d'este document, respectant-ne l'autoria.

Seu Nacional:
C/Amàlia 16 baixos.
08302 Mataró (el Maresme)
Telèfon: 937 572 531

maulets@maulets.org
www.maulets.org

No podem cedir-los la propietat de la nostra terra, perquè els cedim també la propietat de les nostres vides. No podem permetre per més temps l'existència del patriarcat, una opressió que afecta tota la societat. No podem tolerar més agressions feixistes i discriminacions racials.

Els estats francès i espanyol, titelles en mans de les forces neoliberals, són absolutament inservibles per resoldre les nostres problemàtiques. Cal que participem com a joves en la construcció nacional de forma dinàmica i horitzontal; hem de resistir al model socioeconòmic imperant.

No permetrem que la intransigència d'unes i el "talante" suposadament benvolent de les altres ens facen cedir en els nostres plantejaments transformadors.

Front a condicions tan adverses només podem combatre mitjançant la raó, la sensatesa i la unitat d'acció. Aquelles que entenem que la democràcia va més enllà de les urnes i de les institucions deslegitimades, sabem que cal articular els combats quotidians, per construir una vertadera força de resistència social popular, creant espais juvenils contrahegemònics.

Només el combat i el treball diaris capaços d'impulsar el procés d'emancipació del poble català ens portarà cap a la consecució dels nostres objectius: uns Països Catalans socialment justos i nacionalment lliures. El jovent està en peu de guerra.

Deixem-los ben clar que si el nostre futur ha estat posat en venda el farem pagar al preu més alt. Des de Berga, des de Castelló de la Plana, des de Palma, Perpinyà o Alcoi, seguim avançant cap a la unitat popular; seguim construint independència i revolució.

El combat maulet continua!
Visca la terra!

***Índex de documents i ponències públiques
de l'Assemblea Nacional de Maulets
Argentona (el Maresme) novembre de 2006***

COMUNICAT_ 7

1. ANÀLISI DE CONJUNTURA MUNDIAL_ 9

2. ANÀLISI DE CONJUNTURA DELS PAÏSOS CATALANS_ 21

3. ANÀLISIS DE CONJUNTURA DEL JOVENT DELS PPCC_ 27

3.1 Llengua_ 27

3.2 Laboral_ 37

3.3 Immigració_ 53

3.4 Antipatriarcal_ 61

3.5 Drogodependències_ 67

3.6 Especulació i defensa del territori_ 81

3.7 Repressió als Països Catalans_ 91

3.8 Ensenyament_ 97

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS_ 101

Comunicat Assemblea Nacional 2006

Joves dels Països Catalans, *lluitem en defensa de la Terra!*

Argentona (el Maresme), novembre de 2006

Maulets, el jovent independentista revolucionari, va celebrar els dies 18 i 19 de novembre la seua Assemblea Nacional, a Argentona (el Maresme). Els eixos bàsics han estat les lluites juvenils, la reestructuració del moviment català d'alliberament nacional i la lluita en defensa del territori i contra l'especulació.

Maulets, el jovent independentista revolucionari, continuarà treballant per oferir alternatives al jovent català en la lluita per la transformació social i per la construcció d'un nou model social i econòmic que permeti bastir una societat justa davant la globalització neoliberal, la terciarització econòmica i el monoconreu del turisme. Aquesta lluita no es pot entendre deslligada de la reivindicació del dret a l'autodeterminació dels pobles com a mitjà per a assolir la reunificació i la independència dels Països Catalans.

Com a organització juvenil de l'Esquerra Independentista ens correspon assumir el repte d'afrontar les diferents problemàtiques que afecten el jovent dels Països Catalans i bastir discursos i resistències. En aquest sentit estem decidides a seguir articulant respostes davant el patriarcat, els atacs al català, la precarietat, l'especulació i la destrucció del territori. A més, posarem èmfasi en qüestions com les drogodependències i la immigració.

Per a assolir els nostres objectius continuarem treballant amb visió nacional, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. La presència territorial i el treball amb l'independentisme i els moviments socials d'abast nacional, comarcal i local són, per Maulets, una prioritat de treball com a organització assembleària, de base i revolucionària.

Com ja vam anunciar després de l'Assemblea Nacional de l'any 2004, entenem que només un moviment fort, estructurat i amb presència arreu dels Països Catalans pot esdevenir una eina útil en la consecució dels nostres objectius, plantejant alternatives reals. La reconstrucció del MCAN és una responsabilitat que Maulets no pot ni vol defugir. Farem doncs, nous passos en aquest sentit.

Maulets pren el compromís de donar suport actiu a les sectorials de l'Esquerra Independentista com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), Alerta Solidària i les Candidatures d'Unitat Popular (CUP). Prenem també el compromís de treballar activament en defensa de la llengua junt amb la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL). En el marc de la lluita LGBT reconeixem als Joves per l'Alliberament Gai dels Països Catalans (JAG) com a referent.

Maulets ha ratificat la Declaració de principis incorporant alguns canvis referents al principis ideològics de l'organització. Aquests canvis s'han basat en posar sobre el paper i de manera pública una dinàmica i treball que Maulets ja duia a terme en la seva activitat quotidiana. Es tracta, d'una simple concreció respecte la pràctica i l'anàlisi de la nostra organització. Continuarem treballant sense dogmes sent un espai per al jovent crític dels Països Catalans per tal de bastir estructures de contrapoder popular juvenil.

A partir d'aquí, reafirmem la nostra voluntat de seguir amb el treball i la lluita revolucionàries, coherents i transformadores.

El combat maulet continua!

Visca la terra!

Joves dels Països Catalans, lluitem en defensa de la Terra!

independència i revolució!

1. anàlisi de conjuntura mundial

Entre les runes i l'esperança.

“Mostrem el bon caràcter dels Estats Units en la nostra compassió i cura pels demés.”

George W. Bush.

INTRODUCCIÓ

Si per casualitat engeguem les notícies a la nostra televisió, l'espectacle coreografiat de massacres, tortures, atemptats i catàstrofes naturals ens pot fer la impressió d'estar davant d'alguna pel·lícula de la qual ens hem perdut el principi. No es tracta de cap pel·lícula. El cruel i salvatge miratge ens podria fer pensar el contrari, però tot allò que veiem és d'un rotund realisme. Les morts són morts, la lluita és lluita i les llàgrimes i la ràbia són tan reals o més que la nostra relativament còmoda quotidianitat. Aquest mirall ens retorna la nostra imatge deformada, tant que ni ens hi reconeixem. No ens hi veiem cada dia quan posem la clau al contacte del nostre cotxe, ni quan baixem tots els envasos de plàstic que reciclem com a bones ciutadanes, ni tan sols quan encenem l'equip d'aire condicionat a l'estiu. Res escapa a la carrera endavant, com a una tragèdia de Sòfocles, en les quals sempre tots els indicis apunten un final que pareix irremeiable, i, finalment ho és. El nostre mode de vida té data de caducitat; el petroli s'acaba, i com a bé que escasseja el seu preu ascendirà exponencialment. Qui domina les reserves existents li vendrà al preu que vulga la matèria primera als seus potencials competidors. Aquesta és la verdadera guerra contra el terror que s'han inventat, la resta és literatura per entretenir els babaus. Les futures alternatives energètiques cada vegada es dibuixen més clarament; l'energia verda es desenvolupa massa lentament per a una demanda cada vegada més embogida, i probablement assistirem al retorn d'una vella i terrible coneguda: l'energia nuclear. Però bé, sense avançar esdeveniments analitzarem el moment present, molt obert i que pareix marcar una cruïlla en la història futura.

Cap a l'economia de guerra.

Segons la lògica oficial del sistema capitalista, la llei de la oferta i la demanda marca el funcionament quotidià de l'economia mundial. Com si de la sortida del sol es tractés, se sol parlar de les lleis del mercat amb una certesa infinita, de vegades inclòs ometent la realitat constatable. Aquesta realitat és que ens trobem davant d'una crisi profunda en el nostre model socioeconòmic. Un model exhaurit que s'obre a noves formes a mesura que les antigues derives democràtiques i del benestar occidental van deixant pas a una economia de guerra. Segons els profetes del liberalisme econòmic, pensament predominant des de la dècada dels 90 fins la segona guerra d'Iraq, l'ideal és que l'estat intervinga el menys possible en un escenari marcat per la llei de la selva. Aquestes tesis s'enderroquen fàcilment veient com l'estat no només intervé, sinó que literalment bombardeja per garantir els privilegis de determinades empreses i grups de pressió determinats. En el cas de les guerres del petroli, que estan marcant la tònica durant la present dècada, els interessos de la macroeconomia dels EUA, centrada en la seua indústria de guerra, la seua balança comercial basada en les importacions, i el sistema de petrodòlars. El comerç internacional del petroli, bé necessari per a totes les economies capitalistes, empra el dòlar, el que suposa un reforç immillorable per a l'economia dels EUA, ja que qualsevol país ha d'obtindre reserves en aquesta divisa per garantir el funcionament de les seues empreses. Aquest sistema garanteix a l'imperi l'abastiment de l'or negre a preus de rebaixes. Davant de la puixança de la nova divisa europea, l'euro, el sistema neoliberal, que es basa en la deslocalització de la producció cap a països on la producció és més barata, s'obria cap a nous escenaris. Per entendre'ns, als països occidentals, que ara importen la majoria dels seus béns de consum, els interessa tindre una divisa forta per comprar més barat, mentre que als països productors, com Xina, els interessa (almenys a curt termini) que la seua moneda estiga baixa per poder produir d'una manera més competitiva, per emprar una expressió del seu llenguatge. Açò produeix uns efectes paradoxals, que fan que l'imperi dels EUA i alguns països com Xina, rival en la carrera per l'hegemonia global es necessiten mútuament, almenys de moment. D'altra banda, la balança comercial dels EUA, Europa i Japó basada en la importació, presenta una fragilitat que només pot ser assegurada per la intervenció directa militar. Amb la introducció de l'euro en l'escenari internacional, alguns països com l'Iraq començaren a estudiar seriosament la possibilitat de passar-se a l'euro. El llarg bloqueig econòmic per part de l'imperi, donà una posició hegemònica a algunes empreses petroleres europees com la francesa Total. La por a què condueix l'exemple als països àrabs, descontents amb els EUA per la seua posició al conflicte àrab-israelià, i a que els seguiren alguns altres productors com Xina, o al pati del darrere que és Amèrica Llatina, motivà una guerra

contra tots per l'hegemonia mundial. Una guerra que de moment no estan guanyant, encara que els costos per al món àrab poden ser immensos.

Caos. Repressió i resposta.

Han passat més cinc anys des de l'atemptat amb pilots suïcides sobre les torres bessones, que desencadenaren un nou escenari planetari, però encara queden massa interrogants sobre la taula. A aquests atemptats els seguiren els d'Atocha (a Madrid) del 2003 i els de Londres del 2005 a més d'atemptats diaris a l'Iraq i a tants altres països del món que és impossible fer un breu recompte. Amb Osama Bin Laden en el limb de la ficció novel·lesca, i una sèrie d'individus fanàtics que pareixen extrets d'una pel·lícula dolenta, un no pot sinó preguntar-se: A qui beneficia realment el Terror? Vist el que s'ha vist, la resposta variarà segons el país. Mentre que a l'estat Espanyol els atemptats i la gestió per part del poder donaren un canvi de govern europeista (fet que en absolut beneficia a l'imperi i la seua Gran Guerra), als EUA i Regne Unit els atemptats serviren per donar oxigen i finançar uns governs molt qüestionats per la societat civil. Paral·lelament, el radicalisme islàmic, encara que molt divers i dividit entre antiimperialisme i fanatisme, ha experimentat un creixement espectacular. Potser tant que acabarà morint d'èxit, però això ho deixarem per a més endavant.

Nedant en la cultura de la por.

El que està clar és que en un context social molt complex per l'ampli ventall de provinences, races i l'aflluència imparable d'immigració provinent del famèlic tercer món, la democràcia formal i l'estat del benestar donen pas al control i la repressió brutal cap a aquells que intenten enderrocar la fortalesa Europa des de dins. Si els europeus reben la repressió com a manera eventual d'anular la insurgència social, en el cas dels immigrants sense papers la impunitat i l'anonimat acompanya qualsevol mesura repressora. Vols secrets, presons on la legalitat internacional no s'aplica, tortures, desplaçaments estan a l'ordre del dia si ens endinsem per les clavegueres de l'estat.. La punta de llança de la guerra contra el Terror travessa les societats occidentals emportant-se per davant a qualsevol que gose entorpir la maquinaria de l'estat. Pel contrari el racisme, els guetos de la immigració, la pobresa, l'exclusió... són la verdadera indústria de l'odi cap a occident i les seues mentides. De la manera de canalitzar aquest odi dependrà el futur de les societats occidentals. Les i els immigrants han esdevingut un potencial agent de canvi quan esdevenen conscients de si mateixes i a més miren al seu entorn per buscar companyes de lluita. Nosaltres. Als EUA, les immigrants són una força de canvi a mesura que augmenta la consciència de si mateixes: feia molts anys que no hi havia un primer de Maig amb reivindicacions de

classe com demanda de salaris dignes i legalització de la seua situació laboral. Torna el proletariat a occident. Quan la crema de cotxes, la ràbia pura es troben amb la voluntat de canvi i les idees d'altres grups rupturistes, els ciments del sistema trontollaran. Així s'ha vist en l'Estat Francés en les darreres mobilitzacions i vagues que han posat al Primer Ministre Dominique de Villepin contra les cordes i l'han obligat a rectificar una llei de contracte jove. Evidentment sense l'ajuda del cuirassat Sarkozy com a ministre d'Interior, que encengué l'espurna amb el menyspreu i la repressió (calculada), no s'hagués pogut guanyar el pols, però l'estratègia de vegades produeix companys de viatge peculiars, com ja hem dit.

D'altra banda, els retalls de les llibertats que s'han produït des de l'11-S, als EUA i a la resta del món, així com les irregularitats en els processos electorals en aquest país des de l'any 2000, i el bipartidisme basat en la raó d'Estat, amb exemples com Alemanya, fan que les opcions de canvi a occident estiguen restringides a l'acció social directa sobre els partits polítics, pel que caldrà revisar diverses formes de lluita tradicionals com l'armada, que cada vegada ho tindrà més difícil per enllaçar amb la societat civil i buscar el seu espai institucional necessari. Per a bé o per a mal, els temps de compaginar a occident lluita política o social i lluita armada toquen a la seua fi, ja que qualsevol atemptat suposa de manera immediata la desarticulació de tota resposta social vehiculada en aquest sentit. Paral·lelament la situació cada vegada és més conflictiva, per les condicions que els països volen imposar a les i els ciutadans per a tindre una economia competitiva, el que inclou el semi esclavatge de les il·legals. Un percentatge important de les immigrants a les societats europees és d'origen islàmic, moltes vegades el fet de ser sense papers dificulta l'habitual control al qual estem subjectes les ciutadanes, però també garanteix la impunitat amb la qual són deportades, interrogades i sovint torturades davant qualsevol sospita real o imaginada de pertànyer a Al-Qaeda.

El món islàmic: caminant sobre el fil de la navalla.

L'evident descontent del món islàmic per la contínua ingerència d'occident en la política d'alguns països, i la desatenció absoluta d'altres conflictes com el de Palestina, ha afermat posicions cada vegada més enfrontades entre els diversos sectors de la resistència àrab. L'ascens de l'islamisme radical a alguns països com Iran o Palestina ha fet trontollar les relacions amb occident, obrint interrogants en la política exterior europea, per posar un exemple. Una evidència es dibuixa en els pobles islàmics: ha arribat l'hora de denunciar el tracte que reben els països àrabs per part d'occident, i del tutelatge que els EUA, Regne Unit i Israel volen imposar a la zona mitjançant la

seua suposada guerra contra el terrorisme. Per a realitzar aquesta resposta calen, en primer lloc nous interlocutors, amb noves actituds que pretenguen acabar amb segles d'espòli i de guerra bruta, així com amb la corrupció imperant als governs nacionals. El que no escapa a l'Islam és que hi ha una empenteta per part de les polítiques exteriors occidentals cap a l'Islamisme radical de caire fonamentalista per a que la creixent tensió arribe a desestabilitzar la zona, provocant guerres civils en diversos focus estratègics. Quan s'escriu açò, Gaddaffi s'alia estratègicament amb els EUA, traint totes aquelles persones líbies mortes per l'acció repressora dels EUA. A més, el misteriós assassinat de l'expresident Hariri al Líban que els EUA han aprofitat per acusar a Síria, el bombardeig de mesquites sunnites i xiïtes a Iraq, o l'enfrontament entre el govern electe de Hamàs amb les milícies d'Al Fatah pareixen mostrar-nos un panorama de guerres caïnites en les quals occident no en té cap responsabilitat. Però hi ha un fet que és té molt clar, i que potser acabarà salvant-los de la desestructuració: L'Islam cada vegada és més conscient de la seua unitat front occident, de que la injustícia ha d'acabar, i de que les lluites socialistes dels setanta responien a les mateixes causes que la insurgència islàmica radical d'avui en dia. Les imatges del soterrament d'Arafat, després de la seua mort en circumstàncies si més no sospitoses, amb el poble palestí anònim, desbordant el cordó de seguretat d'Al Fatah per dir adéu una llegenda, són un símbol potent d'allò que s'està vivint en aquests països. Israel i Palestina, la ferida oberta.

La voluntat de renovació de l'escenari palestí, després de que hagueren desaparegut, en circumstàncies estranyes l'històric dirigent palestí Yàsser Arafat i un dels falcons històrics israelià com Ariel Sharon, obria un nou camí cap a l'administració dels territoris de Cisjordània i Gaza. El president en funcions Mahmud Abbas contava amb el vist i plau de la UE, que literalment manté econòmicament des de fa molts anys l'Autoritat Nacional Palestina, i es perfilava com a un interlocutor amable per a les negociacions amb Israel. A l'altre cantó, el pla unilateral per desmantellar la presència de l'exèrcit israelià a Gaza, aposta personal de l'astut Sharon, s'havia estavellat contra les bases i la direcció del Likud. El nou president Olmert, deixeble de Sharon, ha guanyat les eleccions per dur un política continuïsta segons l'estratègia fixada.

Israel jugant a escacs.

Les preguntes que ens podríem fer sobre les vertaderes raons de la sorprenent i arriscada decisió de Sharon ens obliguen a aturar-nos un moment. En primer lloc cal entendre que Israel, abans de tot és un estat militar, una nova Esparta on els i les ciutadanes han d'efectuar per llei el servei militar a les zones ocupades durant

aproximadament un any, i dos més en quarter. La política d'Israel sempre ha estat marcada per la seua superioritat militar en la zona. En primer lloc, per haver vençut en cinc guerres diferents les coalicions de països àrabs limítrofes (Síria, Egipte, Jordània, Palestina...); l'ajuda econòmica del sector sionista dels EUA i Regne Unit fou determinant en algunes guerres com la dels sis dies o la del Iom Kippur, en la qual Síria, Egipte i Jordània aprofitaren la festivitat per atacar per sorpresa. Cal dir que l'exèrcit Israelità sempre ha estat superior a nivell tècnic, primer per l'ajuda nord-americana, i actualment per ser la segona potència en la indústria armamentística mundial. A més Israel ha aplicat l'estratègia militar, amb la seua lògica paradoxal basada en la sorpresa, d'una manera molt exitosa. Afirmar que només han vençut en cinc conflictes armats regionals per la seua superioritat tècnica seria faltar a la veritat. Pensant doncs, amb lògica estratègica, perquè fer un mur per aïllar i reduir els territoris palestins i després ordenar la retirada de Gaza? Posats a pensar maliciosament, Israel confia en confinar als àrabs, i deixar que es devoren entre si com a gossos. Sense els assentaments il·legals jueus desapareix un element vertebrador bàsic: l'enemic comú. Coneixent com coneixen la realitat del poble palestí, que és d'una desesperació i insatisfacció endèmica, i esperant que l'islamisme radical de Hamas s'enfronte al partit orgànic d'Al Fatah, que dient-lo així, són l'únic garant de que el sustent europeu continue arribant, la seua jugada és ben hàbil. Abbas hauria de fer passes per demostrar fermesa contra el terrorisme dins de l'ANP, i això el desacreditaria front al seu poble, facilitant l'ascens de Hamas. Recordem que Hamas és una de les organitzacions considerades com a terroristes per la UE i els EUA, amb el que la primera ho tindrà difícil per justificar les ajudes a Palestina després del triomf de Hamas. Potser es desvetllen ara els interrogants al voltant de l'estranya mort d'Arafat, després de tres anys confinat en la Muqata, sense aigua ni llum, malalt, i bombardejat constantment. Dins una situació de caos i literalment de guerra civil i de fam als territoris palestins, la gestió per part d'Israel de tot el territori, i especialment la paulatina apropiació de Cisjordània, seria més difícilment discutida a nivell internacional.

Imaginant l'estratègia de Hamas.

Les eleccions del 25 de gener del 2006 confirmaren allò que no es podia amagar durant més temps. Les eleccions al Consell s'havien anat ajornant des del 1996, teòricament a causa de la Segona Intifada. La possible victòria de Hamas era cada vegada més palpable, però cap de les previsions auguraven la gran derrota electoral d'Al Fatah front a l'aclaparadora victòria de Hamas. Cal introduir que n'Abu Mazen havia guanyat les presidencials del 2005, i per tant el govern està ara forçat a ser de

concentració nacional. En la mesura en la que aquestes dues forces antagòniques aconseguisquen conviure, la lluita palestina tindrà algun futur. La premsa occidental es recrea pintant als dirigents de Hamas com uns fanàtics folls, però dintre de les seues files hi ha gent molt diligent que ha aconseguit gestionar l'ajuda de la solidaritat panàrab (l'única que continua arribant), per a crear hospitals, menjadors etc. mentre els dirigents d'Al Fatah s'embutxacaven gran part de les ajudes de la UE. Ells saben molt bé amb quines forces contenen, i també l'espenta que han rebut per part d'Israel, així que el primer que han fet és una carrera per abraçar la via política i institucional sense abandonar la gestió a peu de carrer, el que els dona una major legitimitat de la que tenia Al Fatah en l'actualitat. Saben que els primers temps seran duríssims, que hi haurà enfrontaments entre les bases d'Al Fatah relegats a l'oposició i els càrrecs i bases de Hamas, saben que el risc de guerra civil i desintegració serà altíssim. Saben que hi haurà fam real, i que hi haurà mancances sanitàries bàsiques. Però també saben que si s'aguanta el dolor, i es roman amb lluita de baixa intensitat, la UE, Rússia i inclòs Xina acabaran acceptant Hamas, ja que contenen amb molt més recolzament per part de la solidaritat del món àrab, el qual encara guarda el petroli en lla butxaca, per molt que la tinga foradada. Al final, com apunta el nou primer ministre de Palestina, Ismail Hariya, de la solidaritat del món àrab i el refús a les polítiques dels EUA i Israel depèn el futur de Palestina, que sobreviurà encara que siga "menjant olives i oli".

Islam: Solidaritat o desintegració.

La guerra contra el terror té les seues arrels profundes en la crisi del petroli del 76, que feu trontollar tots els mercats occidentals, i marcà la política internacional fins l'actualitat. Recordem que aquesta crisi es produí quan la OPEP decidí frenar la seua exportació de barrils de petroli, amb el que es disparà el seu preu i per tant el de tot el demés, disparant la inflació i fent caure les bosses occidentals. Davant la guerra oberta actual, en la que conflueixen interessos econòmics (el control de les reserves de cru per part dels EUA) i territorials (l'expansió imperialista i seguretat interna d'Israel), les runes flamejants d'Iraq, vertader infern en vida, s'entén que els països a qui els EUA apunten amb el dit vulguen tindre armes nuclears.

Iran: el llenguatge subterrani.

Amb la victòria en les eleccions presidencials de Mahmud Ahmadinejad, els sectors més conservadors de la revolució islàmica retornaven al poder. Però també era una constatació de que la política d'agressió dels EUA busca i troba un augment de la tensió, una tensió que els grups més fanàtics de l'islamisme han sabut aprofitar. Des d'aleshores, el replantejament del programa nuclear, aturat des de feia gairebé deu

anys pels diversos governs reformistes successius per a afavorir el comerç internacional en petroli, principal font d'ingressos iraniana. El govern electe de Teheran, no ha après aquesta decisió alegrement, ni perquè sí. Quan alts mandataris en política exterior nord-americans comencen a apuntar a Iran i Síria com a integrants de l'eix del mal és senzillament perquè no es refien del seu futur vassallatge en l'imposició del control de la producció del petroli, al contrari que altres autèntics règims com l'Aràbia Saudita, Emirats Àrabs, Jordània, Qatar, i un llarg etcètera. Si bé és cert que l'energia nuclear no és quelcom per jugar, la història recent ens mostra com són de poc fiables els EUA, Israel, Rússia, Paquistan o Índia en la resolució de conflictes, per posar només uns pocs exemples de països que estan al club nuclear. L'únic aprenentatge possible és que un país amb energia nuclear difícilment serà envaït i anihilat, com ens demostra Corea del Nord, que continua amb la seua política alienígena sense cedir a les ingerències internacionals. Si Iraq hagués tingut realment armes de destrucció massiva, mai hagués estat envaït i destruït pels nordamericans. Més enllà de valoracions morals entorn a la utilització de l'energia nuclear com a font d'energia o com a armament, està clara la seua gran força dissuasòria. Ahmadinejad és un fanàtic, potser, però no un boig, i de moment a l'interior d'Iran ningú parla de fabricar armes atòmiques, l'únic lloc on se'n parla és a occident. Els contactes amb l'agència de l'energia atòmica, la ONU i la Unió Europea buscaran un procés tutelat per a assolir els objectius abans d'una hipotètica intervenció dels EUA, ja que no de l'OTAN. De moment segueixen ocupats amb Iraq...

Iraq. Caos i Infern.

He deixat Iraq per a acabar perquè moltes vegades l'allau d'informacions increïbles no ens deixa veure la profunda tragèdia i l'infern que han imposat els EUA a un país per apoderar-se vilment dels seus recursos naturals. No hi ha més. Algun dia les persones supervivents d'Abu Graib i altres presons d'extermini, denunciaran els alts oficials nord-americans com ho feren els jueus amb els nazis a Nürenberg. Només pel bloqueig, abans de la guerra havien mort al voltant d'un milió de xiquets, i des que s'acabà la guerra ja ningú conta els iraquians que han mort. Iraq és una massacre només comparable a les de Txetxènia (uns 350000 morts, el 30% de la població), o Timor (vora el milió de persones, al voltant del 50% de la població), als últims anys. Atacs com el de Fal·luja, on s'utilitzà armament il·legal: bombes de fòsfor, de fragmentació, napalm... sobre la població civil, són desconeguts per la majoria d'occident. A dia d'avui, apareixen morts per esquadrans de la mort, després de ser detingudes per tropes del govern o els invasors, i amb evidents signes de tortura, entre 60 i 100 persones diàries només en l'àrea de Bagdad. El terror a Iraq té la patent de

l'invasor i els seus assalariats, la resta és resistència legítima i caos generat per l'invasió. Deixem-ho clar, els nord-americans i el sanguinari govern titella, estan darrere de les bombes enmig de la població xiïta i sunnita. Des del principi s'ha intentat dividir a la insurgència, en un país on no hi ha cap estructura organitzada, la rumorologia ho envaeix tot. La major tasca de les forces iraquianes reclutades és l'espionatge, i la infiltració és quelcom quotidià a Iraq. No hi ha res que s'assemble a un estat ni a una guerrilla, però sí que hi ha certs grups organitzats dins el caos general com milícies paramilitars privades que responen davant qui els pague. És freqüent la guerra bruta i la revenja, l'amenaça, la tortura, l'empresonament, les llistes negres a metges i professorat... Els EUA no responen d'aquests grups, però, és clar, normalment a ells no els ataquen. Recordem els agents britànics disfressats amb barbes que anaven a ser conseqüentment linxats per la població al ser interceptats col·locant explosius en una convocatòria religiosa. En Robert Fisk arreplega diversos testimonis d'iraquians que asseguren haver estat reclutats per nord-americans per a dur un cotxe al centre de Bagdad i avisar per mòbil d'allò que passés. Al vore que el mòbil no funcionava i anar a parlar des d'una cabina sentiren una forta deflagració. Era el cotxe dins el qual hi eren uns minuts abans. Una pel·lícula? No, Iraq. Tortures, violacions, massacres, bombes, napalm, guerra bruta... Iraq ja és un altre Vietnam, i l'esperança és aquesta, que el desgast afecte a la manipulada societat dels EUA. Al voltant de 10000 soldats dels EUA no han pogut tornar a incorporar-se al seu lloc dins les forces d'ocupació. Es parla d'una mitjana de dos soldats morts al dia des de l'inici de la ocupació, encara que les xifres es maquillen perquè un gran percentatge dels soldats desplaçats i morts són emigrants hispans que hi són a canvi de la targeta verda de residència legal als EUA. Les seues morts, per tant són anònimes.

Amèrica Llatina, el renàixer de l'esperança.

Els canvis de signe als governs d'Amèrica Llatina, com ja s'apuntava a l'anterior anàlisi, s'han anat precipitant d'una manera exponencial, marcant tot el ventall ple de matisos que van des de les reformes fins les revolucions, i sense que cap d'elles siga excloent. Des del sector moderat que formen l'eix Lula, Kirchner, el Frente Amplio a l'Uruguai i la recentment estrenada Bachelet a Xile, des del sector revolucionari l'eix format per Castro, Chàvez i Evo Morales. Ens trobem amb dos estratègies molt diferents, les dos maneres d'entendre el canvi social que han existit des de que es recorda. Reforma o trencament. Pedaç o cura amb risc de mort. Si llegim els mitjans *progres*, l'elecció està molt clara: uns són uns valents i filantròpics demòcrates populars i els altres uns malvats, il·luminats i populistes personatges. Per als que sabem quins interessos mouen la premsa estatal, la del lobby conservador o la del

lobby *progre*, sabrem quin dels dos eixos llatinoamericans és el que està qüestionant el paper de les multinacionals espanyoles, i fent en conseqüència polítiques més populars. No obstant, ací s'intentarà fer una anàlisi des del punt de vista de la estratègia, analitzant els punts i repunts d'èxit de les dues mentalitats.

A Uruguai el Frente Amplio de moment ha traït part del seu electorat al posicionar-se el seu president Tabaré Vasques amb els EUA signant un tractat de lliure comerç (TLC) molt polèmic. La varietat dels moviments que l'integren poden dur a un trencament de govern, o a una convivència conflictiva com amb Lula a Brasil.

A Chile la presidenta Bachelet, amb una coalició similar a la d'Uruguai, pareix estar més preocupada de moment pels interessos de multinacionals com Repsol YPF que en atendre la cruenta vaga de fam dels 63 Mapuches, representants del seu poble en peu de guerra.

Però baix aquestes xicotetes decepcions hi ha iniciatives prometedores com el Mercosur, iniciativa de Brasil i Argentina, que volen impulsar un espai econòmic i comercial a Sudamèrica. L'interessant és que aquest espai està integrant països de l'eix revolucionari com Veneçuela, el que pot conduir cap a una unitat de nacions llatinoamericanes per defensar els seus interessos de cara a les relacions amb Europa, EUA, Àsia i Rússia.

Veneçuela i Bolívia: valentia i dignitat.

L'arribada al govern de Bolívia del primer president indígena de la història moderna és un símbol del procés que s'està obrint a l'Amèrica llatina. Malgrat que sempre tendim a personalitzar, els vertaders instigadors d'aquest procés són els pobles d'Amèrica, farts de més de 500 anys d'explotació i pobresa, i que han vist com la seua situació empitjorava substancialment en la darrera dècada. La sorpresa arribà quan es donà un fet que no ens hauria de sorprendre; que un govern duga a terme les seues promeses electorals hauria de ser la tònica, sobretot si aquest govern afirma ser d'esquerres. Aquesta sorpresa era la nacionalització dels hidrocarburs de Bolívia, en principi d'una manera consensuada amb les empreses per a intentar amortiguar el cop. L'escàndol fariseu que s'ha muntat a l'Estat Espanyol mostra que el colonialisme es perpetua, ja siga un govern d'un signe o d'un altre. A dia d'avui, s'ha demanat les empreses espanyoles que cedisquen les seues accions amb dret a vot a la gestió estatal, almenys per a tindre una majoria que els permeta decidir i que els ingressos revertisquen en el poble Bolívia. Per a això han rebut un assessorament i suport de

Veneçuela, que ja havia nacionalitzat els beneficis del petroli per a invertir-los en infraestructures necessàries.

De Veneçuela es diuen tots els dies falsedats destinades a malmetre la seua imatge internacional, sobretot entre la gent d'esquerres. Es vol aturar la solidaritat cap a un país que és molt diferent a qualsevol cas anterior per diverses raons. En primer lloc Veneçuela té la quarta reserva mundial de petroli, en un moment en el qual s'ha reduït la producció pel conflicte a l'Iraq, el que ha permès que els beneficis augmenten i servisquen per alimentar i educar al poble, així com armar-lo per si de cas. En segon lloc Veneçuela és oxigen per a Cuba, a qui proveix de petroli, amb qui comercia i de qui obté coneixements i experiència. A més és un exemple regional molt important per a països nacionalistes moderats, que poden mantindre aquesta imatge fent canvis més arriscats, ja que la comparació sempre els deixa en bon lloc cara a occident. A més Chávez és un president electe, amb el que s'ha guanyat la legitimitat front el seu poble no una sinó quatre vegades contant un referèndum constitucional. De moment Veneçuela i la seua revolució bolivariana semblen tindre una salut de ferro.

Situació a Àfrica

Al marge de tòpics, Àfrica segueix sent una gran desconeguda tot i ser molt propera geogràficament i que a casa nostra rebem grans contingents de persones que en són originàries.

Aquest territori es mou en una situació complexa i paradoxal. D'una banda és un dels continents més rics en recursos i matèries primeres, però es mou en la misèria més absoluta, fruit d'un procés de descolonització polític però no econòmic. Així doncs, segueix depenent de les antigues metròpolis. Aquestes ja no són els antics imperis, sinó les grans transnacionals que espolien la totalitat del seu territori, amb el consentiment dels estats africans i dels senyors de la guerra allà on els primers són gairebé inexistents.

Àfrica, a més, viu altres drames que no són aliens a la situació de control econòmic. En aquest sentit la SIDA i altres malalties són conseqüència directa d'aquesta explotació i un gran laboratori per a l'experimentació de les companyies farmacèutiques. Guerres i genocidis arreu del territori són silenciats pels mass mèdia i realitzats amb la complicitat o passivitat de les potències occidentals per al control dels recursos. No cal reviure casos coneguts com Ruanda, Burundi o Sierra Leona, però

cal fer esment en l'actual situació que trobem a Somàlia en conflicte entre senyors de la guerra recolzats pels EUA i un fantasmagòric exèrcit islamista sorgit del no res però amb una gran preparació militar i uns recursos gens menyspreables.

Com pot ser que un continent sencer massacrada durant més de 500 anys no hagi tingut un procés de descolonització fins els anys 60 i 70 del segle XX? Només alguns dels estats artificials van poder durant algunes dècades oferir alguna alternativa, però sempre sota el control estricte de l'antiga Unió Soviètica. Un cop aquesta s'ensorra ho fan també els seus satèl·lits i moviments afins.

A aquesta situació se li ha d'afegir la qüestió de l'emigració, milers de persones arriben diàriament les seves vides i regalen els seus estalvis a les màfies hereves dels traficants d'esclaus. Per a gran part dels estats africans les migracions cap a Europa són una gran font de recursos que permeten grans entrades de capital sense necessitat de riscos per part de les èlits locals. Aquesta pràctica fa entrar el continent en un cercle viciós, el no utilitzar aquests capitals socialment no genera cap mena de millora social o econòmica a la població, cosa que porta de nou a la sortida massiva per escapar de la misèria.

A Sud-àfrica l'apartheid es va mantenir fins 1990 i només al nord del continent hi trobem moviments forts de resistència al Rif, primer contra l'ocupació espanyola durant els segles XIX i XX i posteriorment contra l'Estat Marroquí.

Actualment només hi ha processos d'alliberament oberts al Sàhara Occidental, el Rif i en certa manera a la zona algeriana de la Cabília. Aquesta situació fa pensar que queda molt de camí per recórrer en aquest continent per a que hi hagi una sortida a qüestions que semblen endèmiques, ja que no hi ha cap equivalent amb la situació de Llatinoamèrica o de l'Àsia.

2. anàlisi de conjuntura dels Països Catalans

introducció

l'Europa del capital, una nova amenaça

És ben cert que, des de la darrera Assemblea Nacional 2004, fins ara finals de 2006 els Països Catalans han vist com l'Europa del capital ha deixat notar el seu poder de força opressora sobre el nostre territori. D'una banda, l'any 2005 va ser el de la Constitució Europea on vam deixar clar, amb raons i arguments, que no la volíem [www.maulets.org/consteur]. El català va ser rebutjat com a llengua de treball a la Unió Europea gràcies a aquells polítics dretans i catalans que ens representen. Europa només ens vol pel nostre clima, per fer de nosaltres peces del mercat del capital on ens toca patir la terciarització econòmica i el monoconreu del turisme amb tot el que comporta (treball precari, habitatge inaccessible, temporalitat del sector serveis, negació d'identitat...). Europa, la Unió Europea esdevé així una nova hipoteca pel jovent dels Països Catalans.

En qüestions internes les coses tampoc han millorat gaire després de l'esperat i anunciat fracàs del Tripartit i els darrers espectacles polítics. Des d'escàndols econòmics de polítics, com el cas de Terra Mítica, fins a polítiques reformistes que ens han tornat vendre a Madrid. Ni tant sols ERC amaga ja el regionalisme més rànci per atreure vots. Després de la reedició del tripartit, els escàndols de corrupció i els nous contextos als estats espanyol i francès ens toca veure quin aire es respira. Les opcions i expectatives de l'esquerra independentista, de moment, són ben poques. L'any 2007 és any d'eleccions. Les municipals a l'estat espanyol poden anunciar canvis on candidatures podran aglutinar els vots de l'independentisme i deixar de regalar la feina al catalanisme descafeïnat d'estatuts d'autonomia. També hi haurà eleccions a la presidència de l'Estat francès i al País Valencià, en que, tot apunta en ambdós casos, que amb canvi o sense, no canviarà res.

1. Població

Els Països Catalans tenen una població aproximada d'uns 13 milions d'habitants. Aquestes dades, però, contempen només la població legalment establerta i, per tant,

exclou tota la població immigrada que encara no ha pogut regularitzar la seva situació a casa nostra. El nombre d'immigrants *legals* en territori català ronda els 2 milions d'habitants (només entre el Principat, el País Valencià i les Illes en superen el milió i mig sense comptar la immigració interna dels estats espanyol i francès). Amb aquests nousvinguts hem de treballar ja que són un gruix important de població que molts cops provenen de països amb problemes socials i econòmics importants. Si sabem treballar el nostre discurs amb aquestes persones haurem guanyat una petita batalla. A més, hauríem d'evitar parlar de xifres d'immigració, ja que les que ens són donades fan referència a persones emigrades de països molt determinats, països que presenten dificultats econòmiques, socials etc. i no es comptabilitzen totes aquelles persones emigrades per motius de jubilació, oci... la majoria provinent de la Unió Europea. Cal que tinguem sempre molt present aquests dos tipus d'immigració, les xifres oficials no ho fan.

2. Marc jurídicopolític

En els darrers mesos el debat polític ha estat centrat en la reforma dels estatuts d'autonomia o, el que és el mateix, en la reforma de l'estat constitucional espanyol de les autonomies. Aquest debat ha vingut motivat per la iniciativa de reforma de diversos estatuts d'autonomia que han portat a una forta crispació social i política. L'onada d'espanyolisme que va portar l'època Aznar ha tornat amb l'oposició visceral del PP i amb la mediocritat política del govern del PSOE.

Ara bé, per què tant rebombori al voltant d'aquestes *Leyes Orgánicas* de l'estat espanyol? Realment l'estat actual de crispació respon a molt soroll per no res. Els estatuts d'autonomia, més o menys agosarats, no van més enllà de reforçar i maquillar l'estat espanyol i el seu ordre constitucional establert l'any 1978 amb el pacte entre franquistes, socialdemòcrates i botiflers.

Els estatuts tenen els seus límits a la Constitució espanyola, la mateixa que afirma que l'única nació és Espanya i que l'exèrcit n'ha de garantir l'ordre i integritat territorial. Res fa pensar doncs que l'espanyolisme estigui disposat a cedir ni un pam. Són doncs, un mecanisme per buscar l'encaix de les nacions oprimides dins l'estat, resoldre d'una vegada per totes el famós equilibri territorial. Voler creure o fer creure que amb els estatuts d'autonomia, que han de sotmetre's a les Corts espanyoles i per tant necessiten el suport del PP o el PSOE, són un pas cap a l'alliberament social i nacional dels Països Catalans és, o bé ingenu, o bé malintencionat.

Arribat aquest punt, els sectors autonomistes més acomplexats del Principat han reivindicat que la voluntat dels catalans sortida del Parlament no sigui tocada. Exigir que no es retalli una llei orgànica és absurd: són les Corts espanyoles qui tenen potestat per aprovar-les, ningú més. L'autonomisme ha jugat, doncs, a fer-nos creure que els estatuts són obra directa de la sobirania nacional catalana. Res més lluny de la realitat. Les institucions autonòmiques existeixen perquè estan recollides al bloc constitucional (Constitució + estatuts), no emanen de la sobirania catalana ja que aquesta està segrestada pels estats espanyol i francès.

A Catalunya Nord, l'ocupació per part de l'Estat francès (des del 1659) i les polítiques de centralització, d'homogeneïtzació s'han basat en l'institució de la República Francesa, portant l'alienació cultural, lingüística i política a un nivell important i de foma diferent a la de la resta de Països Catalans

Els departaments, creats al moment de la Revolució francesa, s'adapten actualment a l'activitat econòmica a la qual se'ls ha destinat i no a realitats nacionals, lingüístiques o culturals. Que el departament dels Pirineus Orientals (dins de la regió Llenguadoc-Rosselló, que intentaren anomenar Septimània) correspongui a la Catalunya Nord és, doncs en part, una casualitat.

Parlar de reformar els estatuts és, per la Catalunya Nord en especial, renunciar a la territorialitat de la nació catalana. Acceptar el marc constitucional espanyol i voler cercar l'encaix de les autonomies catalanes en l'estat espanyol representa allò que popularment s'ha dit "perdre el Nord". No ens podem permetre, ni els i les catalanes del nord, ni les del sud, legitimar un procés de divisió i alienació cultural, social, lingüística i nacional si el nostre objectiu és reunificar els Països Catalans i fer-los lliures.

3.Economia

Els Països Catalans viuen immersos, en les darreres dècades, en un procés de terciarització de l'economia. Aquest procés s'ha traduït en una emergència del sector turístic, en el desmantellament del sector industrial mitjançant tancaments de centres de treball o la seva deslocalització cap a tercers països i, en conseqüència, la progressiva precarització dels i les treballadores catalanes.

Aquest procés de terciarització ha anat acompanyat de la desregularització del mercat de treball. Aquesta desregularització consisteix en desposseir als i les treballadores

dels mecanismes legals que frenaven els intents del sector privat. La reforma laboral de l'estat francès i de l'estat espanyol ha buscat complir aquells acords presos a Lisboa en el si de la Unió Europea i que es van fer palesos en el text proposat com a constitució europea (actualment congelat però no aturat), la directiva Bolkestein i altres reformes laborals i socials arreu d'Europa. Les reformes han fet un pas més, doncs, en la reducció de costos i requisits necessaris per poder acomiadar els treballadors sota la falça excusa de reduir la temporalitat i el foment empresarial, o dit d'altra manera, els ajuts a les empreses que no tenen els i les treballadores.

A més s'hauria d'analitzar també una altra problemàtica: la de la pèrdua de treballs tradicionals. Les comarques dels Països Catalans han estat durant segles majoritàriament agrícoles, i poc a poc, el jovent a causa de modes, la pressió de l'urbanisme sobre el camp, estudis i la competitivitat dels mercats hem anat abandonant aquestes activitats, alhora que les terres de conreu han estat abandonades o ocupades per un cultiu més rentable: el del ciment i el formigó.

Tenim una economia precària molt diferent a altres països, sense ajuts per a joves, ni beques d'estudis però anem més enllà i veurem que el nostre sistema viola drets humans bàsics com el d'un habitatge digne. Aquest procés va directament vinculat, pels acords entre els estats de la Unió Europea, a les infraestructures, la privatització dels serveis públics, el foment de la competitivitat, etc.

Les infraestructures i transports que impulsen els estats espanyol i francès amb el suport de la UE van sempre encarades al tracte de favor a les empreses, allò que n'anomenen competitivitat i foment empresarial. El TAV, els aeroports, les noves autopistes, poques vegades pretenen crear xarxes de comunicació per a les persones, el seu objectiu és unir centres de producció i centres de consum, busquen només un rendiment econòmic lluny de solucionar els punts negres de la xarxa viària, l'eficàcia del sistema ferroviari o la gratuïtat dels transports públics.

Els serveis públics i socials estan sent progressivament privatitzats. El primer pas de la privatització van ser les telecomunicacions i l'energia. Aquesta "liberalització" de l'energia i les telecomunicacions ha dut als i les treballadores a una situació de precarietat laboral extrema en aquests sectors. Exactament el mateix ha passat amb la progressiva privatització de la gestió dels centres d'atenció primària.

La situació econòmica, i per tant social, als Països Catalans és desesperançadora si no hi ha un canvi real en el sistema. La temporalitat creix gràcies a la facilitat d'acomiarar i tancar les empreses ja que els contractes indefinits cada dia són més fàcils de trencar. La incertesa dels i les treballadores, un dels elements claus de la precarietat, és cada dia més alta. Ni tant sols el fet de tenir un contracte ha dut als i les treballadores a una situació de precarietat laboral extrema en aquests sectors. Exactament el mateix ha passat amb la privatització de la gestió dels centres d'atenció primària. La privatització de la sanitat aboca al sistema públic a l'endeutament i el dèficit que, a més a més, es pretén que financen els i les usuàries d'aquest servei. En el cas de les pensions i els subsidis en vam veure un exemple clar amb el "decretazo" d'Aznar que va provocar una vaga general. Aquest decret no ha estat derogat pel govern Zapatero que encara hi ha aprofundit més amb la reforma laboral pactada entre CCOO, UGT i la CEOE. indefinit és ja un motiu de tranquil·litat i estabilitat quan un 70% dels salaris mitjans se'n va a pagar lloguers i hipoteques d'habitatge. Només un fre a les aspiracions de les grans empreses i lobbys econòmics que controlen les polítiques i acords de la UE poden ajudar a canviar les coses i, esdevé imprescindible democratitzar l'economia per tal que els Països Catalans no es vegin obligats a abandonar els seus sistemes productius per passar a ser un país de logística, hotels i camps de golf.

4. Ecologia i energia

Després d'analitzar el tema econòmic hem d'incidir també en l'àmbit de l'ecologia i de l'energia ja que si ens compadim que som un territori usat com a "ciutat de vacances" hem de comprovar com resten platges, boscos, pobles... després d'un període de vacances.

Bé, doncs, a més de ser el Balneari d' Europa també som el seu abocador. Per exemple, tenim comarques molt castigades des del Gironès o la Catalunya Nord fins la Marina on la MAT (Molt d'Alta Tensió) trinxarà el territori en benefici dels interessos privats de les empreses elèctriques. Quins seran els beneficiaris d'aquesta energia d'alt voltatge produïda a casa nostra i que travessa comarques senceres amb les seues torres elèctriques i els perills que comporta als habitants?

Però aquest no és l'únic cas, què passa amb les Terres de l'Ebre (amb les nuclears de Vandellòs i Ascó, el transvasament a Tarragona, el vessaments a l'embassament de Flix...) després del polèmic Pla Hidrològic, ara hi col·loquen centrals eòliques,

centrals tèrmiques i cementiris nuclears. O altres casos, com a molts pobles on les incineradores de residus, els abocadors ... fan que perdin la seua fesonomia de poble i esdevinguin grans femers a causa que en períodes estivals la població d'un poble fins i tot es triplica.

Si fem un pas endavant, després d'analitzar de destrucció i aprofitament de la nostra terra podem veure els processos especulatius en què trobem els Països Catalans, no només urbanístics sinó de vies de comunicació (TAV, autopistes Eivissa...) Tot i haver-ho treballat el tema, cal que pensem ja que tot el que eren camps, muntanyes...poc a poc van esdevenint muntanyes de ciment.

5. Conclusions

Després de veure com s'estan carregant la nostra terra en negacions administratives és hora que aprofitem el creixement de gent conscienciada, ja que moltes plataformes en defensa per la terra o moviments socials i les lluites que duen a terme estan fent que molta gent desconfie plenament amb la classe política i amb les estructures de poder tradicional, així com en les institucions públiques que han acabat servint únicament a interessos econòmics privats.

Fa temps que tenim clar que no podem restar sense fer res, i dia a dia treballem però és hora d'unir esforços amb altra gent i juntament amb la nostra cohesió interna i la nostra força podem apropar-nos més a la base social que és la que realment necessitem i és imprescindible per fer realitat l'alliberament social i nacional dels Països Catalans.

3.1 Consciència nacional i llengua, trets identitaris. Situació actual.

“ Una mirada al passat i la lluita del present seran la llavor de la llibertat del futur!”

Introducció

Molts cops oblidem que la defensa de la terra, la lluita contra el capitalisme i les polítiques liberals són la base del nostre treball evidentment que són una de les nostres intencions però que passa amb la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra realitat. Hi ha qui diu que **qui perd els orígens perd la identitat** i per la quals cosa és evident que lluitar per la defensa de la llengua no com uns ens folklòric sinó com un canal viu de cultura, comunicació i diferenciació entre la resta de pobles oprimits que encara al segle XXI resistim en aquesta Europa que ens nega els mínims drets per viure. Són aspectes que cal analitzar-los amb una perspectiva revolucionària i marxista ja que evolucionen juntament amb la història i els fets que es van succeint. S' intenta observar les problemàtiques que envolten tant la llengua catalana al llarg del nostre territori com nostra cultura i tradicions.

Allò que des de Maulets hem de tenir present que lluitar contra la precarietat i la globalització del món capitalista així com trencar les seues regles de joc també han de basar-se en la conservació, la difusió i l'ús de la nostra llengua així com en la manifestació de la nostra cultura.

La consciència nacional com a expressió màxima de la catalanitat però alhora catalanitat entesa com la identitat lingüística i cultural que dóna sentit a l'existència dels Països Catalans i que ha de ser la resposta al maltractament que les joves catalanes rebem per part dels governs espanyol i francès amb totes les seues polítiques. La violència dels governs opressors que intenta ser innocent amagada i de forma subtil però que dia rere dia ens intenta exterminar amb les seues polítiques genocides espanyolitzadores i afrancesades que ens impedeixen viure plenament i lliurement en català i com a catalanes. És ven cert que aquestes polítiques es basen

generalment en l'opressió i desencadenen en l'autodi cap a la pròpia cultura, provocant d'aquesta manera vergonyes, sentiments d'inferioritat, ridiculitzant tot allò que no és la cultura i la llengua de l'opressor i vexant d'aquest mode la nostra identitat i la nostra veu.

Hem de ser conscients que la consciència catalana es manifesta de manera molt desigual als Països Catalans a causa de les divisions polítiques, territorials administratives en què ens troben actualment.

Pel que fa referència a la llengua catalana, l'hem d'entendre com l'element aglutinant i més important de la consciència col·lectiva i nacional dels Països Catalans. Hi ha casos que després analitzarem en què s'han produït fenòmens com el trencament de la transmissió intergeneracional de la llengua i la consegüent assimilació cultural. Aquest fet respon sobretot a dues causes: una la immigració i la segon que, dia rere dia, és la que més és manifesta és deguda a les massificacions urbanístiques al voltant dels grans nuclis de població com són les grans ciutats i que s'instal·len grans empreses, multinacionals que responen als interessos del poder. Amb les polítiques neoliberals i globalitzadores actuals l'objectiu principal és destruir la terra i matar la llengua.

Anàlisi sobre la situació de la llengua en els diferents territoris:

Territorialment la situació de la llengua és molt diversa pel que fa al seu ús, cal que siguem conscients que hi ha zones que han estat històricament castellanoparlants. En algunes parts del territori sobretot al País Valencià, les polítiques de normalització i dinamització de l'ús social de la llengua ha estat molt diferents. El cas per exemple de la Franja de Ponent que està intentant que el català esdevingui llengua oficial a la part del territori on es parla. En altres casos, però aquest foment de l'ús no s'ha traduït en la seua normalització.

Pel que fa al **País Valencià**, s'observen símptomes de decadència en la reducció progressiva reducció de l'ús social de la llengua entre les joves. Podem constatar que en determinades zones del territori valencià la llengua està al límit de desaparèixer de fet ja s'ha produït una interrupció en el procés de transmissió de la llengua entre generacions. Aquest fet es deixà notar inicialment a Alacant i anys més tard a València. Això no vol dir que el català d les dues capitals valencianes estigui mort, però és seu ús queda relegat a determinats àmbits. Per altra banda, cal observar que quan més allunyem de les capitals menys es manifesta aquest procés, és el cas que

demostren tres comarques on gairebé es pot viure plenament en català, Els Ports, La Marina i La Safor.

Altres aspectes a destacar sobre l'ús i la defensa del català ha estat bàsicament la política secessionista del PP i de fet el problema del nom de la llengua torna a ésser ben present. El conegut *blaverisme* que ha revifat en els darrers anys, els atacs a la llengua per tal de deslegitimar-la són constants i fins i tot diuen que és un idioma diferent al nou Estatut. La cosa però no acaba ací, en els temps que corren s'ha arribat fins i tot a la censura d'actes, música i cultura per ser en català. No ens hem d'oblidar que es compta amb lleis que deixen fora del currículum escolar autors catalans que no siguin valencians. Més problemes... el principal la subordinació de l'AVL al poder i la seua ambigüitat a l'hora de treballar per la cultura i la llengua catalanes tot creant confusió sense posicionar-se.

Una altra font d'informació són les enquestes sobre l'ús i el coneixement de la llengua, afirmen que el català de València perd parlants a un ritme accelerat, les coses no són així ja que en aquestes enquestes també hi participem els habitants de les zones castellanes del País Valencià. Encara que els polítics actuals els agradaria matar la llengua, encara és una llengua que té molta vida i la supervivència del català est garantida almenys a determinades zones.

Al **Principat** de Catalunya la cosa no està gaire millor, sobretot si ens fixem en l'àrea metropolitana de Barcelona. Per exemple hi ha localitats que històricament han aglutinat els immigrants de l'estat espanyol sense adaptar-se a la cultura catalana i aprendre la llengua. La sort és que hi ha part del territori com són les Terres de l'Ebre o comarques situades més al nord, com Girona o els Pirineus que han resistit i encara queda població que no ha necessitat aprendre altra llengua que no sigui el català per a viure. Pel que fa referència a la política lingüística en l'ensenyament cal dir que al Principat a les escoles la tasca es realitza de forma general ja que totes les escoles i instituts d'ensenyament primari i secundari públics tenen aules d'immersió lingüística on l'ensenyament als i les nouvingudes és totalment en català, tot i aquestes pràctiques es diu que "s'ha guanyat a l'aula però s'ha perdut el pati" ja que el català passa a ser llengua secundària fora de les aules. L'ús i normalització del català està millor o més aconseguida perquè des del govern hi ha lleis que obliguen al seu ús, protecció i intent de normalització en les formes però en la societat aquesta normalització existeix de manera molt mins. Les estadístiques mostren que la meitat

de la població la utilitza normalment però com assenyalat abans la situació a determinades zones, el seu ús descendeix.

I pel que referència a les **Illes**, només la meitat de la població usa habitualment llengua i se'n declara tenir-la com a pròpia. Cal esmentar que gairebé tota la població la saben parlar. Pel que fa referència a les polítiques lingüístiques govern balear a l'igual que el valencià no s'amaguen en atacar la llengua pròpia fins tot ara volen impulsar l'ensenyament trilingüe i d'aquesta manera que el català perdi hores en l'àmbit educatiu.

Per entendre la situació actual del català a les Illes cal fer un poc d' història.

A les Illes hem tengut el Partit Popular al Govern durant molts d'anys, només hi ha hagut un període de quatre anys en el qual el poder no ha estat en mans del PP.

Quan el Govern balear va estar en mans del PP, aquella època es caracteritzà, en matèria lingüística, per la passivitat. El Govern no feia res pel català, però tampoc feia grans polítiques contra la llengua. L'estratègia era esperar que el català es morís i anàs desapareixent a poc a poc. Aquells anys, com ara, hi havia molt immigració, que treballava a la construcció o al sector hoteler, llavors hagués estat molt important una valenta política d'integració lingüística, però no fou així, es deixà fer. A l'ensenyament passà el mateix, el català era només una assignatura, gran part de l'ensenyament era en castellà. Si hi havia algun institut o escola on l'ensenyament era en català, era només per la militància i el compromís del professorat. No hi havia una política lingüística favorable al català. Aquells anys foren anys de lluita pel català, de grans mobilitzacions per la llengua, com les diades de l'Obra Cultural Balear, o els Acampallengua de Joves de Mallorca per la llengua.

Passaren els anys i el PP feu una passa molt important: aprovà el Decret de mínims. Aquesta llei obligava que, com a mínim, el 50% de l'ensenyament fos en català. Això és el més rellevant d'aquella època.

Finalment, passà el que tard o d'hora havia de passar: el PP perdé les eleccions. Fou el 1999. El Govern balear passà a mans de l'anomenat *Pacte de progrés*, un govern format pel PSIB-PSOE, PSM, Esquerra Unida i UM. Amb aquest Pacte arribaren moltes esperances, sobretot en matèria lingüística i mediambiental, esperances sobradament frustrades.

En matèria lingüística, la política del *Pacte de progrés* fou la de fer petites coses: s'augmentà el pressupost en matèria lingüística; es creà l'Institut Ramon Llull, un institut que tenia com a tasca, tenia perquè ha estat "eliminat" pel PP balear, la de difondre la llengua i cultura catalanes a l'exterior, era la primera institució comuna entre el Govern balear i la Generalitat de Catalunya; també es feren algunes campanyes de sensibilització ciutadana; es va pressionar per tal que es complís el decret de mínims aprovat pel PP, etc. però no es va fer cap llei en matèria lingüística, cap, ni una. Ni mitjans de comunicació públics en català, uns mitjans de comunicació que ara sí crea el Govern del PP, amb la complicitat d'UM.

Ara tornam a tenir el PP, però, i això és molt evident, el PP que comanda avui no és el PP d'abans, la seva política és més bèstia que mai, han radicalitzat la seva política fins a uns extrems impensables. Tant en matèria lingüística com mediambiental. En matèria lingüística han dut a terme un grapat d'accions contra el català:

- Donen el nivell C, el nivell de català que s'exigeix a part del funcionariat, a tot l'alumnat que superi la selectivitat. És evident que la majoria de l'estudiantat que supera la selectivitat no està prou preparat com per obtenir aquest nivell. Ara tothom que superi la selectivitat podrà treballar de funcionari sense haver d'aprovar un examen que acreditava els seus coneixements de català.
- Van tancar Somràdio, l'única ràdio en català feta a les Illes. A més a més, aquesta ràdio emprava un model de català estàndard molt bo, donava sortida a la música feta en català, i el més important de tot és que realment funcionava, l'escoltava molta gent. L'han tancada amb l'excusa que era il·legal, però bé, tothom sap que només és això, una excusa.
- No poden eliminar el Decret de mínims, car el varen fer ells. El que pretenen fer és aprovar el decret de Trilingüisme, un decret que pretén que l'ensenyament sigui en tres llengües: català, castellà i anglès. Això, a la pràctica, suposarà una reducció de les hores en català a l'escola. És una manera de restringir el Decret de mínims.
- Han creat una televisió balear. En un principi, varen dir que seria bilingüe, bilingüe castellà–mallorquí, deien. Després digueren que la televisió tendria el català com a llengua vehicular, però no seria un català estàndard, sinó que seria en les diferents modalitats balears. El resultat és: el català apareix molt poc; quan apareix és realment nefast; hi ha llistats de paraules prohibides, com

en la televisió valenciana, per ser considerades “massa catalanes”; les pel·lícules són en castellà.

- Es va parlar d'introduir les modalitats balears als llibres de text de les escoles. Aquí s'ha de dir que, els primers que introduïren modalitats insulars als llibres de text de les escoles foren els del Pacte de Progrés.

L'estratègia va en dues direccions per una banda es difon el discurs del bilingüisme, i per l'altra, es torna a encendre el foc del secessionisme, un foc que estava totalment apagat a les Illes. A aquesta estratègia del PP illenc se l'ha anomenat *valencianització* del conflicte lingüístic.

Davant de totes aquestes agressions, la ciutadania reaccionà amb mota contundència.

La resposta més valenta va ser en contra de les intencions del Govern de donar el nivell C a tots els estudiants que aprovassin la selectivitat i la protagonitzà la Junta Avaluadora del Català. Aquesta Junta, formada per filòlegs, tenia com a funció corregir els exàmens de la gent que es presentava al nivell C. Aquesta Junta va decidir no corregir els exàmens, es plantà i donà un aprovat general. Un deu per a tothom. Aquesta acte d'insubmissió els va costar la feina, un bon sou, ara bé, els problemes administratius que ha provocat a la Conselleria d'Educació i Cultura són enormes. Encara ara, molts mesos després, tenen seriosos problemes administratius per poder trobar gent que corregeixi els exàmens. Suposà un cop molt fort. També es feren mobilitzacions importants, com la realitzada per la CEPC,

Aquesta és un poc la situació del català a les Illes, en els darrers anys: una situació de constants atacs, però també constants respostes.

Actualment, la situació resta congelada. El Govern no fa absolutament res, ni a favor ni en contra. Ara bé, gran part de l'extrema dreta a Mallorca (grupuscles feixistes i el diari El Mundo) s'encarrega d'escalfar l'ambient, com si preparassin el terreny per una nova onada d'agressions contra la llengua.

Pel que fa referència a la llengua i la cultura a la **Catalunya Nord**, històricament la política lingüística portada a terme per l'Estat francès ha estat la causa de l'evident i progressiva reducció de l'espai de totes les llengües present en el marc estatal a excepció del francès. Amb una política forçada d'assimilació, la francesització d'aquesta regió, igual com va passar a totes les altres regions, va tenir lloc amb la

instauració de la llengua francesa en el conjunt de les institucions: educació, Església, administració, política, justícia, mitjans de comunicació, cultura i en totes les formes d'activitats socials i econòmiques. Així el francès es va imposar a poc a poc en detriment del català dins la vida diària. La desaparició del català dins aquests sectors tan essencials va restringir el seu ús a la vida privada i familiar, cosa que podia provocar la seva extinció. Aquesta situació va crear una imatge retrògrada del català que es veia associat a la gent del camp "sense cultura".

L'educació ha estat un dels principals mitjans de despersonalització i de colonització del país. Es va impedir als catalans del nord l'accés als coneixements de llurs orígens, perquè les escoles no han donat mai la possibilitat d'aprendre la llengua, la història i la cultura del país. Així, la transmissió de la llengua dels pares s'atura per tal d'estalviar càstigs i humiliació imposats a l'escola als qui no parlen francès.

A la Catalunya Nord, el pes demogràfic ínfim i l'estatus del català, molt baix. Tot semblava haver provocat un procés profund i irreversible d'alienació i de transculturació que podia portar a la desaparició de la llengua i de la cultura catalanes.

Però aquests darrers anys aquest procés sembla prendre una altra direcció...

El poder omnipresent del govern central, la immigració de funcionaris i de jubilats del nord, l'emigració de la població jove i desig d'assimilació a la cultura francesa no han sigut prou forts per eradicar la llengua i la cultura catalanes a Catalunya Nord.

Les diferents enquestes realitzades aquests darrers anys donen dades plenes d'esperança. D'una banda sembla que existeix encara un sentiment generalitzat i molt arrelat de catalanitat. D'un altra banda, malgrat totes les mesures legals de l'Estat francès contra les llengües regionals, hi ha encara catalans del Nord que han seguit i que segueixen parlant el català.

No només se segueix parlant català, sinó que la demanda per part d'adults i pares continua augmentant tant en el marc de les escoles d'immersió lingüística com en les classes bilingües de l'"educació nacional francesa". Aquesta demanda creixent se troba front a una oferta escassa, i limitada per la manca de mitjans que no troba l'ajuda necessària ni en les institucions locals ni en les regionals o estatals que d'aquesta manera boquegen la situació. Són per tant associacions diverses i persones a títol individual les que han de respondre a la demanda.

Un altra situació és la llengua a Catalunya Nord, en aquesta anàlisi van algunes dades:

La situació actual indica que l'ús i l'estat del coneixement de la llengua catalana es van estabilitzant. Un xic més d'una persona sobre dues, un **55%** (64%), diu entendre el català, però només un **24%** (37%) perfectament, ja que la majoria dels catalans del Nord són bilingües amb preeminència del francès. Així de cada tres persones una, un **34%** (48%), afirma saber parlar el català (70% en els pobles però encara 40% a Perpinyà), però només un **17%** (34%) perfectament perquè la majoria dels parlants tenen interferències lingüístiques i practiquen el code-switching o «alternança de codi», és a dir una alternança de les dues llengües. A més, del conjunt de la població nord catalana un **39%** (46%) declara saber-lo llegir (amb dificultats a vegades) però només un **16%** (23%) fàcilment. Del conjunt de la població, només un **11%** (10%) declara saber escriure en català.

La llengua catalana no té lloc en l'espai públic, presentem el tant per cent de presència de la llengua catalana amb relació a la llengua francesa: autopistes 0%, carreteres nacionals: 0%, carreteres departamentals 0%, xarxa ferroviària trens 0%, estacions i oficines 0%, informacions orals i escrites 0%, aeroport 0%, ports 0%, hospitals i establiments de cures < 2%, administració d'estat 0%, administracions regional i local 0%, administració municipal: variable de 0% fins a 35%. Altres manifestacions, 68% de la població desitja un desenvolupament de la retolació bilingüe català/francès i més d'un 50% dels municipis demanen a les administracions regionals i locals la presència del català a l'espai públic.

Les escoles no responen a les necessitats dels pares (% de presència del català a les escoles amb relació amb el total de la població escolaritzada concernida).

> escoles públiques: classes bilingües 3%

> escoles catalanes associatives: 1,2%

> ensenyament secundari: classes bilingües < 1%

> alumnes que tenen una aproximació o iniciació a la llengua catalana: < 15%

D'un 37% a 63% dels pares demanen un ensenyament bilingüe.

Pel que fa als mitjans de comunicació (públics o no) ignoren el català (% de presència del català amb relació amb les hores de difusió o de paginació en francès):

- > cadenes de televisió TF1/A2: 0% i FR3 menys d'un 1%.

- > ràdios menys d'un 1% excepte una ràdio associativa (Ràdio Arrels) que té la seva difusió exclusivament en català.

- > premsa escrita, diària menys d'un 1% i setmanaris menys d'un 5% excepte un setmanari (El Punt) de poca difusió, en català.

- > publicacions de comunicació de les administracions menys d'un 3%.

Tot i que la situació de la nostra llengua és molt diferent depenent de les diverses parts del territori no hem de ser pessimistes però sí realistes ja que entre les classes dirigents del País Valencià, les Illes o la Catalunya nord utilitzen cada cop més instruments per tallar per deslegitimitzar el català, és a dir, per accelerar la seua desaparició com a mostra d'identitat col·lectiva dels Països Catalans.

3.2 ANÀLISI DE CONJUNTURA LABORAL

Introducció

Des de fa ja alguns anys l'economia global està sofrint una sèrie de canvis que repercuteixen en les estructures productives del nostre país. Així, el procés de terciarització que afecta especialment les economies occidentals té efectes greus en l'àmbit socioeconòmic català, sobretot pel que fa a la reestructuració neoliberal a escala planetària que ens converteix en un paradís turístic.

Actualment, ens trobem en una dinàmica de transformacions en el món laboral que afecten de forma substancial (en el nostre cas) el jovent català i determinen els elements definitoris del seu benestar futur; pel fet de ser el treball, la producció material i intel·lectual, la principal (o única) font d'ingressos de la major part de la població. A més, el treball és l'activitat més definitiva de l'espècie humana: condiona i caracteritza els individus i en conjunt, l'èsser social.

En primer lloc, cal definir què és el que entenem per treball i fer alguns aclariments.

Quan parlem de treball, fem referència a l'activitat humana conscient transformadora de la natura realitzada per tractar d'obtenir béns o serveis que permeten satisfer les nostres il·limitades necessitats. Açò inclou un enorme ventall d'accions i d'ocupacions quotidianes. És per això, que cal delimitar l'espai d'anàlisi dins d'aquesta definició de treball tenint en compte l'objectiu de desenvolupar a partir de l'estudi teòric i empíric un disseny tacticoestratègic per Maulets, el jovent independentista i revolucionari, en tant que organització juvenil del Moviment Català d'Alliberament Nacional (MCAN).

Per tant, hem de deixar clar que la nostra observació se centrarà fonamentalment en el mercat laboral, és a dir, en el món del treball assalariat. Excloem així, un sector d'activitat humana amb una participació fonamental en la creació de plusvalor per al sistema: el treball domèstic no remunerat. En aquest sector de producció l'activitat segueix sent majoritàriament femenina i per això resulta evident que cal estudiar l'aspecte social d'aquesta circumstància des d'una perspectiva d'anàlisi del sistema patriarcal.

No obstant això, el fet mateix del treball domèstic no hauria de quedar marginat d'un estudi complet sobre el món laboral, pel fet de ser una activitat transformadora de la natura i creadora de valor social, pel fet de ser molt probablement un esforç innecessari, tenint en compte les possibilitats que ofereix el desenvolupament tecnològic i econòmic del sistema capitalista, i pel fet d'haver estat històricament un important element de distorsió perceptiva (en el pla psicosocial) respecte a la relació producció social del nucli familiar- remuneració monetària. Però com s'ha dit, l'objectiu d'elaborar un esquema tàctic en base a l'anàlisi obliga a que aquest element siga considerat com un aspecte més de l'opressió patriarcal (per la dificultat d'estudiar-lo i de crear respostes des de la perspectiva del treball assalariat) i deixi de formar part de l'anàlisi del món laboral.

Així mateix, sí que cal incloure el treball de tipus domèstic remunerat, ja que aquest forma part del sector terciari i varia respecte de les característiques abans descrites. Fet aquest aclariment, seria interessant passar a observar ràpidament la situació actual en el món del treball.

Avui, ens trobem en un context marcat per la terciarització, la deslocalització, la tercera (o quarta revolució industrial) i la globalització neoliberal. Tot això, es tradueix en un flux de mà d'obra des del sector secundari (sobretot la producció purament industrial) i també des del primari cap al sector dels serveis o terciari. Açò té uns efectes sociològics similars als de les primeres revolucions industrials que desplaçaren la població activa des del camp a les fàbriques.

El pes dels serveis en l'economia és cada vegada més gran al món paneuropeu i oscil·la al voltant dels 2/3 de la població activa.

Ara, el prototip de lloc de treball ha deixat de ser la cadena de muntatge fordista o les grans plantes, per passar a ser més bé l'oficina, la botiga o el bar.

La major part d'ofertes d'ocupació se centren doncs, en els serveis i als Països Catalans en el turisme, en concret.

Causes

Les causes que ens han portat a aquesta situació són essencialment dinàmiques i processos històrics de gran recorregut temporal i normalment associats a les propietats inherents del sistema capitalista mundial.

Així per exemple, és impossible entendre el procés de terciarització o la reestructuració capitalista sense tenir en compte l'imperialisme i, al mateix temps, la classe obrera dels països econòmicament més avançats. Tampoc podem explicar l'expansió del sistema (verticalment i horitzontal) i per tant l'especialització regional i les privatitzacions, sense esmentar el paper de les crisis cícliques de l'economia i de les revolucions esquerranes i socialistes del segle XX.

Si entenem el sistema capitalista com un engrantge global amb origen uns 3 o 4 segles enrere i un desenvolupament accelerat a partir del segle XIX, comprendrem que l'imperialisme no era més que un tret més del sistema amb l'objectiu de l'acumulació constant de capital. Per tant, el sorgiment de l'imperialisme mostra l'hegemònia i el desenvolupament del capitalisme, quan els monopolis protegits pels estats més forts comencen a colonitzar, desruralitzar i desplaçar el treball de tipus industrial als països menys desenvolupats i inicien així l'especialització regional, suposadament basada en el avantatges comparatius.

A Europa i els Estats Units, el capitalisme havia madurat i podia començar a implantar el domini de les seues grans empreses arreu del món. Aquests països més avançats econòmicament, per tant, viuen una transformació mitjançant la qual els interessos del capital traslladen les activitats pròpiament productives a les altres zones del món amb salaris més baixos i amb una classe obrera menys combativa (menys preparada políticament i que veu millorar la seua situació respecte la vida rural). També és en altres zones on es produiran les matèries primeres i els béns agraris.

A açò només cal afegir-li la pressió dels moviments obrers i el triomf de la revolució bolxevic que forçà les potències imperialistes a una redistribució dels beneficis que apaivagarà la classe obrera paneuropea mitjançant la concessió de serveis per part de l'estat i, per tant la implantació de mesures socialdemòcrates i keynessianes. Les crisis econòmiques del sistema mundial feren entrar en declivi els estats del benestar i destruïren el bloc anomenat socialista, creant així les condicions perfectes per a les ideologies neoliberals i antiestatistes.

Com es tradueix tot açò en el mercat laboral? L'imperialisme inicia l'especialització en activitats administratives, d'atenció, financeres o d'oci (sector serveis) al món més industrialitzat. Les prestacions a la classe treballadora i l'Estat del benestar necessiten gran quantitat de mà d'obra i l'augment de les rendes permet l'auge de les activitats d'oci (més sector serveis). Les crisis del sistema que fan trontollar tots els estats socials no signifiquen un qüestionament d'aquest sistema mundial, sinó un qüestionament dels estats mateixos i de la seva intervenció social; això permet el triomf i implantació de les tesis neoliberals: especialització, privatització i flexibilitació (encara més sector serveis, però més privatitzat i més precari).

De manera que el propi capitalisme mundial ens empeny envers aquesta situació d'economia terciària especialitzada en el turisme amb els efectes que això té sobre el món del treball.

Conseqüències

En primer lloc, hem de definir les característiques d'aquest tipus d'ocupació. Com sabem, els serveis exigeixen una mà d'obra molt especialitzada i formada, un mercat laboral flexible, per adaptar la producció als constants canvis i fluctuacions i, en el cas del turisme, es tracta fonamentalment de contractes de poca durada i concentrats en una època determinada de l'any (l'estiu). A més, malgrat que moltes vegades estiguem parlant d'empreses d'un gran tamany, la situació de les treballadores és d'aïllament, ja que no és eficient la concentració espacial de les activitats econòmiques d'una empresa amb aquest tipus de funcions.

Així doncs, l'exigència d'un mínim de formació i especialització, combinada amb la necessitat de flexibilitat i constant readaptació, influeixen en l'àmbit de l'ensenyament, en l'educació dels i les estudiants com a futures treballadores. Si en fem una anàlisi materialista observem l'enfocament profundament productivista de l'educació. Els i les estudiants es converteixen en un bé d'inversió (de fet, sovint les empreses financien estudis) per tal com la formació els torna més productius i productives i l'especialització dels seus coneixements les converteix en unitats idònies per a feines i tasques concretes. Es tracta d'un fenomen d'alienació educativa: l'educació deixa de ser per a qui la rep i passa a anar destinada a qui l'explotarà, de la mateixa manera que l'esforç d'aprenentatge deixa de tenir fruits per al mateix individu. A més la formació es converteix en un procés

constant al llarg de la vida per readaptar la mà d'obra al mercat i als seus canvis. En convertir-se en més productives mitjançant l'adquisició de coneixement i l'esforç d'aprenentatge les persones produiran un major benefici a l'empresari en el futur, per la qual cosa podem observar com la formació es transforma en l'acumulació de plusvàua per als capitalistes.

Les dinàmiques històriques descrites abans permeten explicar la universalització de l'ensenyament (el més bàsic) i l'aparició d'aquesta nova classe treballadora de característiques ben diferents al proletariat i qua algunes han anomenat precariat o cognitariat.

La necessitat de flexibilitat laboral s'explica per la constant innovació i els canvis d'estructura en els mercats contemporanis i, en el nostre cas de monoconreu turístic, per l'estacionalitat de l'activitat principal de l'economia. Permet entendre tot el procés de reforma laboral que es viu a nivell europeu : la directiva Bolkestein i, pels efectes sobre les classes populars catalanes el CPE-CNE francès i la previsible reforma laboral del PSOE a l'estat espanyol. Per la importància immediata d'aquestes reformes, seran estudiades una mica després en una altre apartat especial.

Aquesta voluntat flexibilitzadora és també la culpable de fenòmens tràgics per al jovent com són les ETT. Actualment la majoria de joves troben les seves primeres feines a través d'empreses temporals, cosa que pren característiques encara més dramàtiques als Països Catalans, on per la importància del turisme de costa l'ocupació té grans variacions interanuals. Per exemple: als territoris catalans sota domini espanyol trobem aproximadament la tercera part dels centres d'ETT's de tot l'estat. Per fer-nos una idea, el País Valencià té uns 65 centres d'aquest tipus, enfront els 63 que hi ha entre Castella-la Manxa i Castella i Lleó, per fer una comparació en termes de divisió regional que mostre les clares diferències de dimensió i població. El nombre d'ETT's és encara més gran al Principat (quasi el doble).

El sector serveis doncs, és probablement aquell que es tradueix en una major temporalitat (un 60% dels contractes realitzats per empreses de treball temporal són del sector terciari) , en general, encara que en molts casos no és així. Açò s'intensifica molt més en el cas concret dels serveis de tipus turístic o relacionats amb el turisme. Per seguir amb exemples regionals (evidentment les dades estadístiques accessibles reflecteixen les divisions imposades pel centralisme dels estats opressors), podríem

parlar del cas de les Illes on, la jornada efectiva mitjana és substancialment menor en el sector serveis en comparació amb altres activitats: 1655 hores anuals front a les 1713.5 de la indústria o les 1787.5 de la construcció. Aquesta circumstància es repeteix a la resta de territoris.

Els salaris són una prova més de com aquesta precarietat afecta d'una forma especial el jovent, ja que les diferències de sou entre els i les menors de 20 anys i aquells que passen dels 30 solen ser de bastant importància: aquelles treballadores amb menys de 20 anys d'edat cobren aproximadament entre un 45 i un 55% del que seria el sou d'una persona d'entre 30 i 39 anys. Aquesta diferència augmenta si parlem de treballadores amb més de 40 anys.

A açò cal afegir també el fet que els sous disminueixen amb l'antiguitat, per tant l'estacionalitat ens condemna també a sous més baixos.

També trobem diferències entre els sectors productius: la construcció i les activitats agrícoles són les pitjor pagades.(seguides pels serveis) Aquest tipus de feines solen ser desenvolupades actualment per immigrants que cobreixen la necessitat de mà d'obra en aquests àmbits. Són ocupacions molt pesades físicament i amb un alt risc personal que semblen especialment degradades a ulls d'una població formada i especialitzada. Són les immigrants les que, per la seva manca de drets (o per la seva desigualtat legal i de seguretat) i de vegades per la seva manca de formació, com també per la seva necessitat han de recórrer a aquests llocs de treball que en molts casos són rebutjats per l'anomenada gent autòctona. Si bé és cert que el sector primari es troba en un enorme retrocés, també cal aclarir que encara es fomenta un tipus de producció agrària molt intensiva, el màxim exponent de la qual són els hivernacles. Les condicions laborals en aquestes feines solen ser molt dures com també ho són en la construcció on en els serveis de llar, que, com ja s'ha esmentat donen ocupació fonamentalment a la població migrada.

És aquesta població immigrant la que, per la seva situació molt sovint desesperada (supervivència en un país estrany, que té un nivell adquisitiu i uns preus alts i normalment amb familiars dependents de les remeses monetàries) duu a terme aquests treballs amb un exigència menor de remuneració, permetent un major aprofitament de l'explotació per part de les empreses i una major extracció de plusvàlua. Els i les empresàries, per tant prefereixen la contractació d'aquesta mà d'obra més submisa i barata per a llocs de treball poc qualificats. D'aquesta manera,

l'oferta de treball immigrant, empeny els salaris a la baixa i pot crear atur en certs tipus d'ocupacions. Ací podríem trobar una de les principals causes del racisme i la xenofòbia que avui en dia és present al nostre país: España 2000, Unitat Nacional Catalana o el Front National en són només alguns exemples.

La discriminació cap a la dona és també una dinàmica molt generalitzada en el món laboral. Les tesis neoliberals justifiquen aquest fet en base a la innegable inferioritat de la dona quant a la productivitat laboral, encara que probablement s'utilitzen mots més suaus i argumentacions suposadament racionals: "si la dona cobra menys i és igual de productiva que l'home, les empreses com a institucions amb l'objectiu únic de maximitzar els beneficis, preferirien sempre contractar dones, ja que n'extraurien el mateix profit a un cost més baix; però si les empreses optaren per açò, mitjançant les lleis d'oferta i demanda, el salari de les dones acabaria augmentant inevitablement i s'equilibraria; no és així, per tant, les dones són més improductives". Aquesta fal·làcia passa per alt: en primer lloc, la creació de valor social i el treball extern a l'empresa; en segon lloc les diferències intencionades en la formació i en l'orientació de les dones en relació al mercat laboral, és a dir, una discriminació anterior al treball; i sobretot, la "prudència" de les empreses maximitzadores en alguns aspectes, com puga ser el fet que les dones i no els homes poden passar per un període d'embaràs (i de posterior baixa, encara que no siga per maternitat), cosa que resulta perjudicial per a la productivitat.

En darrer lloc, també trobem algunes diferències salarials, entre les diferents divisions administratives estatals i regionals, que poden obeir tant a la situació econòmica de les comarques en qüestió (empobriment, aïllament, desertificació, creixement...) com a la situació en general de l'estat (francès, espanyol i andorrà), sobretot pel que fa a nivell de preus i salaris base.

Un altre tret pervers d'aquesta situació de precarietat laboral són els accidents en el treball i aquests giren al voltant dels 10000 accidents per any al conjunt del país, dels quals un 89% acaben en baixa. També la majoria d'aquests accidents es donen fonamentalment en sectors com la construcció, amb un risc més alt.

En darrer lloc, pel que fa a conseqüències especialment remarcables del procés descrit en el món laboral, cal esmentar les deslocalitzacions i els tancaments.

La deslocalització és un procés mitjançant el qual les empreses traslladen els seus centres de producció des d'una zona del món, del país o del continent a una altra. El que es busca són avantatges fiscals i permissivitat, millor accés a matèries primeres i, fonamentalment, sous més baixos i mà d'obra més submisa. El nivell o el ritme de deslocalitzacions depèn de diversos factors, com la situació econòmica tenint en compte els cicles i fluctuacions del sistema, els costos de coordinació, la possibilitat d'especialització eficient, etc. Sobretot, com ja s'ha dit, el que es cerca és avantatges en el factor treball. Aquests normalment són: sous baixos i/o combativitat baixa dels treballadors i treballadores.

La deslocalització és un fenomen típic i gairebé exclusiu del sector industrial. Açò té una explicació senzilla: les activitats agrícoles no es deslocalitzen (generalment), perquè no es produeix exactament el mateix a tots els racons del planeta per raons climàtiques edàfiques i biològiques. Les grans empreses agrícoles a Europa es convertiren en simples vies per acumular capital destinat a la industrialització ja fa segles; actualment, la majoria de les propietats agràries i d'explotacions han de vincular-se amb empreses industrials (alimentàries, tèxtils, tabacaleres, etc.). Malgrat tot, sí que és cert que l'agricultura està desapareixent en general a Europa, però això no és el mateix que la deslocalització ja que no són els i les propietàries qui estan traslladant la producció a altres zones, simplement reconverteixen els seus negocis per adaptar-se i defugir la baixa rendibilitat de l'agricultura.

Tampoc es produeix una deslocalització en el sector serveis, perquè aquests es centren precisament al món occidental que ofereix les millors condicions per a aquest sector: és l'origen del capital financer de totes les grans empreses, concentra la majoria dels centres de direcció i decisió empresarials, té els sistemes educatius més avançats o més productius per al mercat, té societats amb una tradició política excessivament llarga i experimentada com per imposar les condicions de treball que s'apliquen a altres indrets del món.

El neoliberalisme és absolutament partidari d'aquest fenomen, perquè augmenta (segons diuen) l'eficiència del mercat global i permet l'especialització i, així el desenvolupament de totes les regions. Aquests són els arguments que s'esgrimeixen tant contra els defensors dels aranzels proteccionistes, els detractors de les deslocalitzacions i la reestructuració global o els enemics dels moviments migratoris.

En primer lloc caldria que es fes una distinció de les diferents postures que el neoliberalisme pretén rebatre, però no és aquesta la nostra tasca. Podem conformar-nos a discutir aquests raonaments.

En primer lloc, la deslocalització és profundament injusta i pot deixar sense lloc de treball i, per tant, sense font immediata d'ingressos a milers o centenars de treballadores, amb l'única excusa de la maximització del benefici d'uns quants. Darrerament, totes i tots hem sentit a parlar del cas de la deslocalització de plantes de la marca automobilística SEAT, de Miniwatt o de Samsung que afectaran a un gran nombre de catalans i catalanes.

En segon lloc, és enganyós l'ús dels termes "eficiència global" quan aquesta queda concentrada en les mans dels i les empresàries; per què hauria de maximitzar-se el seu benefici amb l'esforç i patiment de tothom?

En tercer lloc, no és cert (o no ho sembla) que açò permeta el desenvolupament de totes les regions (fins i tot suprimint els aranzels proteccionistes de la Unió Europea), perquè el capital, tant el de finançament com el propi, de les empreses que operen en aquest països és d'origen paneuropeu (i si es vol, japonés) i tots i totes sabem qui recull els beneficis quan hi ha prestació o possessió de capital en una activitat material productiva. A més la deslocalització industrial i el desterrament agrari, van acompanyats de l'especialització en serveis al món occidental que necessita mà d'obra formada i provoca el fenomen anomenat "fuga de cervells", en què les persones més formades de països econòmicament endarrerits marxen als llocs més rics per poder treballar-hi. Es deixa així, sense gran part de la població més culta o amb més coneixements (capaç d'impulsar un major progrés) els països més pobres.

A més aquest procés de deslocalització és una de les contradiccions que engendra el sistema i que el condueix inevitablement a la catàstrofe, ja que la població desruralitzada comença poc a poc a adquirir consciència obrera i a organitzar-se, fins que cada vegada seran menys els llocs del món amb un població susceptible de ser fàcilment explotada, els sous hauran de pujar i ho faran a un nivell no compensable pels preus (pels desajustos amb el món desenvolupat i la voluntat no d'augmentar salris sinó poder adquisitiu, per part dels treballadors). El sistema, en cercar el màxim benefici immediat, potencia exageradament les contradiccions treball-capital.

Les deslocalitzacions són una de les principals fonts de destrucció d'ocupació actualment. Juntament amb la desocupació estacional derivada del turisme de sol i platja i la seva importància en la nostra economia, és probablement un dels principals factors de generació d'atur. Cal tenir en compte que els mètodes per calcular les taxes d'aturats i aturades són complexos i que les dades no sempre reflecteixen la situació real: elevades taxes de creació i destrucció d'ocupació amb petits percentatges de població aturada en períodes llargs poden traduir-se en percentatges de població desocupada molt alts i a l'inrevés. El que és evident és que el fet que es puguin crear i trobar llocs de treball a molta velocitat poden influir en les dades sobre l'atur, però no són una garantia de benestar social (més bé tot el contrari: signifiquen feines temporals).

Les dades d'atur aproximades són d'un 12.7% a Catalunya Nord, 7.5% a les Illes, 8% al País Valencià i 7% al Principat (no disposem de dades sobre la Franja de Ponent), on destaquen especialment les dades sobre Catalunya Nord, sobretot en comparació amb el 9.5% de mitjana per tot l'estat francès.

La reglamentació de la precarietat

L'ofensiva del neoliberalisme cap als drets socials de les treballadores i amb la intenció de desmantellar el poc que queda d'estat del benestar, va perfilant-se i prenent forma jurídica d'una manera cada vegada més contundent i descarada. Es legalitza i es reglamenta la precarietat i això no és nou; perquè ha estat una constant a la Unió Europea fins i tot abans del Tractat de Maastricht. Darrerament però, aquestes agressions, dirigides i organitzades des del màxim òrgan de poder a la UE (la Comissió Europea) o des dels mateixos esstats ocupants, s'intensifiquen, es radicalitzen, es silencien i, el que és pitjor, pràcticament es normalitzen.

Aquest ha estat el cas de la Constitució Europea, no aprovada en el seu text inicial malgrat que cal veure encara la reacció i les estratègies enganyoses que seguiran les classes dominants europees.

A més, enguany, i seguint les premisses de l'estratègia de Lisboa de l'any 2000 per tal de convertir la UE en l'espai més competitiu del món, s'aprovava la tristament famosa directiva Bolkestein, que flexibilitza i desregularitza el mercat dels serveis.

Aquesta ofensiva contra la classe treballadora de la pràctica total del continent no és més que el pas definitiu cap a l'hegemònia completa de les forces del mercat i les

grans empreses en les decisions sobre l'àmbit social i laboral; més encara, tenint en compte que el sector serveis representa aproximadament el 70% del PIB del conjunt dels estats membres de la Unió.

Així doncs, fruit del pacte entre la socialdemocràcia i el Partit Popular Europeu, i enmig del secretisme i la desinformació generalitzada es retificava aquesta proposta, després de la "supressió" (que com veurem després, no fou tal cosa) del seu element més polèmic: "el principi del país d'origen". Aquest aspecte, durament criticat fins i tot per l'esquerra reformista consistia en el fet d'aplicar la legalitat vigent a l'estat on se situava el domicili social de l'empresa de serveis, independentment d'on s'efectuara la seva activitat i del tipus de conflicte que poguera generar-se. Açò, lligat (i no casualment) a l'entrada de 10 nous estats a la UE amb legislacions molt més suaus sobre qüestions laborals, financeres i mediambientals, es traduiria en relocalitzacions de la majoria de les empreses per tal d'aprofitar tots els espais que les lleis dels diferents estats membres els permeteren d'utilitzar per maximitzar encara més el benefici, sense excessives responsabilitats respecte al dret dels i les treballadores o envers els nombrosos costos socials que pogueren generar-se. És a dir, el prestatari d'un servei només està sotmés a la llei del seu estat d'origen, cosa que l'afavoreix, per quant pot establir-se (o establir séus fantasmes o fictícies) a l'estat amb la normativa més permissiva i podria escapar d'aquelles més restrictives. A més es volen suprimir els obstacles a la lliure circulació dels serveis (podria considerar-se les legislacions sobre drets laborals com un obstacle) i dificulta el control i el sotmetement de les empreses a les regulacions sobre el treball. Entre d'altres coses s'està deixant sense valor els avenços que puguen aconseguir-se al i d'un estat en aquesta matèria i, per tant, inutilitzant gran part de la lluita sindical.

Podria donar-se també el fet que per evitar la fuga d'empreses les administracions adopten normatives i legislacions cada cop menys restrictives amb l'explotació i menys protectores de la classe treballadora. S'iniciaria el que moltes han anomenat "dúmping" social amb l'aplicació de les lleis del mercat com a úniques regles vàlides a la pràctica, pel fet d'evitar-se restriccions quant als sous o la jornada laboral.

Açò s'extendria, a més, des de les multinacionals a les mitjanes i xicotetes empreses a les quals resultaria molt més senzill adoptar aquestes pràctiques.

Malgrat la rentada de cara que suposa l'eliminació d'aquest punt, el neoliberalisme no ha cedit en absolut en la seva inetenció, sinó que mitjançant un joc retòric i de

contradiccions legals (articles 43 i 50 del Tractat pel qual s'estableix una Constitució per a Europa, i de la mateixa directiva: 3.2), com també conflictes de competències judicials, s'obri el camí a la seva aplicació a la pràctica. Malgrat que l'aspecte polèmic queda eliminat s'estableix la possibilitat de burlar el dret del treball, amb la substitució per les regles de la competència mitjançant l'ambigüitat.

No obstant això, aquest no és l'únic punt precaritzador de l'anomenada Directiva Europea de Serveis, encara que ha estat aquell que ha tingut un ressó major per l'enfrontament del reformisme europeu.

En efecte, se senten les bases per a la liberalització i el domini del mercat de la pràctica totalitat dels serveis, per tal com s'exclouen de la seva aplicació només aquells que no van associats a una remuneració econòmica (entenent les taxes pagades a l'administració per la majoria de serveis com a remuneració). Així doncs, educació, sanitat, cultura, audiovisuals, etc. serien considerats com qualsevol altre tipus de servei, sense avaluar-se els costos socials que aquest punt podria tenir (tant en el consum com en la producció). Per tant la majoria dels i les treballadores del sector públic veurien també com les lleis de l'oferta i a demanda condicionen la seva vida (font d'ingressos, lloc de treball, moltes relacions socials). És gràcies a una suposada distinció entre Serveis d'Interés Social i Serveis d'Interés Econòmic Social (les llistes i classificacions haurà d'elaborar-les cada estat), que s'aconsegueix aquesta reforma verticalment reestructuradora i precaritzant.

També es força, amb aquesta Directiva, als estats europeus a aplicar les directrius de l'Acord General sobre Comerç de Serveis (un procés liberalitzador i de flexibilització del sector terciari a escala mundial, impulsat per l'OMC i, inclús més moderat que la Bolkestein) a la pràctica totalitat dels serveis i sense deixar massa marge de decisió sobre la provisió d'alguns d'aquests per part del sector públic.

S'estableix, complementàriament amb la Constitució Europea, la total supressió de les barreres a la lliure circulació dels serveis amb tot el que això comporta. Es destrueixen molts dels pocs drets socials que la classe treballadora conservava.

Desapareix tota possibilitat de control democràtic del repartiment de recursos i de la situació dels i les treballadores del sector econòmic més important del continent, al temps que es prohibeix l'exigència de requisits a les empreses.

Tanmateix, l'esmentat procés de reglamentació de la precarietat i la flexibilitat del mercat laboral, s'implementava també aquest any d'una forma més propera i concreta: la reforma laboral duta a terme pel govern francès i que va portar a estudiants i treballadores a la vaga i la lluita al carrer durant dos mesos. Malgrat el suposat èxit d'aquestes protestes (retirada del CPE), gran part dels perills i de les agressions conscients als treballadors que contenia aquesta reforma són encara avui presents i esperant a ser implementades.

Com sabem, després de mesos de lluita (que a Catalunya Nord se centrà fonamentalment a Perpinyà) Villepin retirava el poèmic CPE (Contrat Première Embauche), però sense actuar, en canvi, contra el CNE (Contrat Nouvelle Embauche) ni la resta de la llei "d'igualtat d'oportunitats". Fisem-nos en què era el que es volia posar en pràctica amb aquesta proposta i en quines són les diferències amb l'esmentat CNE. El CPE consistia en un tipus de contracte laboral per a persones d'entre 18 i 26 anys que formaren part d'una empresa de més de 20 assalariades, en què hi havia un període de 2 anys de prova (després es podria convertir en un contracte precari dels ja vigents anomenat Contrat Durée Indéterminée), l'acomidament no necessitava un motiu o justificació, on el treballador podia ser substituït immediatament i de forma indefinida, amb cap preavis d'acomidament si s'estiguera contractada des d'un mes abans i un preavis màxim d'un mes si s'estiguera contractada des de més de 6 mesos abans; amb una indemnització del 8% del salari brut des de l'inici del contracte, sense cap prima de precarietat, i el dret individual a la formació al cap d'un mes. El subsidi d'atur per 4 mesos treballats seria aproximadament el salari mínim (1 euro més), uns 460€ durant 2 mesos i, a partir dels 6 mesos treballats: 7 mesos d'indemnització després de 6 mesos de feina durant els 22 últims mesos, o 12 mesos d'indemnització després de 12 mesos de treball durant els 20 darrers mesos.

Les diferències més importants entre el CPE i el CNE són que el primer va destinat a joves de 18 a 26 anys i els segon, simplement a persones majors de 18 anys; també que el CNE exigeix un any d'espera (i no 1 mes) per als drets individuals a la formació.

Com ja s'ha esmentat el CNE no ha estat retirat pel govern francès, i aquest no era l'únic element socialment injust d'aquesta reforma que, entre d'altres coses, el treball nocturn per joves majors de 15 anys o l'ensinistrament a les forces d'ocupació franceses (policia i exèrcit) pels joves més conflictius, com també la suspensió de prestacions públiques per als xiquets si el seu comportament no és bo a classe (o si no hi va).

També a l'estat espanyol s'inciava una reforma laboral de característiques molt semblants, només que edulcorada pel "tarannà" ZP i intencionadament ocultada pels sindicats grocs majoritaris: CCOO i UGT.

La reforma espanyola es basa en una aposta per la subcontractació, la via més senzilla per imposar temporalitat i precarietat en zones on destaca l'ocupació estacional, com és el cas de la nostra. Aquests sindicats han ajudat a imposar una reforma inacceptable que tracta de canviar la temporalitat per les facilitats en l'acomiadament (és a dir, que no canvia res) i que els afavoreix com a institucions sindicals per defensar els interessos de la seua majoria d'afiliats; s'ha jugat un paper molt similar al que històricament tenien les associacions de treballadors nord-americanes, que només són capaces d'enfocar els problemàtiques des d'una òptica egoista i profundament mancada de perspectiva, que contribueix als enfortaments interclassistes.

S'han suprimit també, la majoria dels avantatges i subsidis de diferents tipus que fins ara implicaven els acomiadaments; i s'ha ampliat l'espai d'actuació de les Empreses de Treball Temporal.

Aquests són només alguns dels elements més significatius dels que afecten especialment al jovent, pel que fa a aquesta reforma. Malgrat que estudiar-la en la seva totalitat resultaria profundament interessant, això seria probablement una tasca més pròpia de les organitzacions sindicals revolucionàries. El que nosaltres hem de tenir ben clar és el fet que tant la reforma espanyola com la francesa segueixen una línia comuna, fixada des del capital europeu i occidental.

Les lluites sindicals

Actualment les reivindicacions més bé econòmiques o sindicals dels treballadors i treballadores han perdut la perspectiva revolucionària que en el seu moment tingueren (fins a mitjans del segle passat). Només casos molt greus o actuacions molt agosarades troben una resposta contundent, però espontània i poc continuada de la classe treballadora.

Cal relacionar açò amb la situació d'acomodament social i de conformisme vigent a la majoria del món occidental, però sens dubte, també els sindicats majoritaris hi juguen un paper important. Efectivament, a la segona meitat del segle XX els sindicats,

marcats per la influència de la socialdemocràcia i condicionats per les circumstàncies de redistribució de la renda generades amb l'estat del benestar, iniciaren un declivi quant a la seva tendència revolucionària (no així, en molts casos, en el nombre d'afiliades i afiliats). En aquells moments les lluites laborals passen de ser combats i reivindicacions per la plusvàlua relativa (bàsicament per la durada de la jornada i per l'augment salarial o contra la inflació) a estar més centrades en l'aprofitament satisfactori d'aquest temps de no-treball que s'havi aconseguit prendre a l'empresariat.

A més, el fet que molts governs europeus en aquells moments foren socialdemòcrates o reformistes influí en la progressiva pèrdua de competitivitat. A l'estat espanyol no fou així i calgué esperar a la transició i especialment al període de govern del PSOE en què els sindicats en connivència amb aquest partit s'encarregaren de desmantellar el seu propi discurs, estructura i dinàmiques, per passar a ser simples institucions i agrupacions de treballadores amb poca capacitat (i cap voluntat) mobilitzadora o revolucionària, com de fet ja ocorria a molt indrets d'Europa. Per tant trobem que els sindicats majoritaris avui, practiquen l'anomenat sindicalisme groc, toleren i defenses l'actual estat de coses i s'enfronten a la combativitat de les classes populars (a més de prendre part activa, en moltes ocasions, de pactes desregularitzadors com en el cas del recolzament a la Directiva Bolkestein).

Partint doncs del fet que aquests mecanismes organitzats per canalitzar les reivindicacions econòmiques (i de vegades polítiques i socials), com també laborals de les treballadores i treballadors han estat absorbits i integrats totalment pel sistema; cal observar les possibles alternatives.

La majoria dels sindicats de treballadores amb discurs revolucionari presents al nostre país tenen certa tendència al sectarisme, l'aïllament i la marginalitat. Els sindicats que molta gent ha considerat durant temps com a part integrant de l'MCAN (com de fet se segueix considerant), són poc representatius de la praxi i de la ideologia de l'EI, a més solen tenir poca força i importants mancances estructurals, que els impedeixen ser àgils i vertaderament combatius. La seva implantació territorial deixa prou que desitjar, fins i tot per a la situació actual del moviment, i evidencien una forta incapacitat (almenys de moment) de mobilització i/o d'avantguarda.

De qualsevol manera, la causa sindical és una qüestió pendent per al nostre moviment, però resulta obvi que és un problema present a molt altres llocs del món paneuropeu.

Si observem el context, ens adonem que la situació no és gens propícia a l'articulació d'un vertader moviment sindical combatiu i fort. Com s'ha esmentat, la majoria de les feines avui dia solen suposar llocs de treball aïllats o on és molt difícil fomentar una consciència de germanor, de grup, de classe. També cal tenir en compte el fet que en moltes feines es fomenta intencionadament la competitivitat i l'individualisme. A més la societat en general ha perdut capacitat de crear estructures associatives de resposta (o de resposta continuada); si més no, aquestes estan sofrint una mutació en consonància amb les transformacions que pateix el sistema.

Tampoc la idea d'explotació i la consciència de ser explotats està massa estesa o acceptada. Això es deu també al canvi en el tipus d'ocupació: la transformació del proletariat en cognitariat, del treball fonamentalment físic i mecànic en esforç tècnic intel·lectual, ens ha portat nous conceptes com l'estrès, la frustració o la desmotivació en el treball, la manca d'incentius....

Açò s'ha d'inserir a més en el ja comentat clima de conformisme i pau social imperant en aquests moments al món occidental (encara que hi haja mostres espontànies de rebel·lió).

S'ha de dir que també trobem diferents tipus de sindicats depenent del sector econòmic: com són els sindicats d'agricultors i ramaders, d'obrers en el sentit industrial, de professionals de l'ensenyament, etc. Normalment, potser per una major tradició combativa o per la desesperació davant les deslocalitzacions i la desaparició de l'agricultura (baixos preus, expropiacions, etc.), solen ser els sindicats del sector primari i secundari el que mostren una major combativitat. Encara que moltes vegades es tracta més bé d'assemblees de fàbrica (o estructures semblants) o diferents xarxes.

No obstant això, hi ha moltes dificultats per coordinar les lluites o per donar-los continuïtat (com mostra l'exemple de Catalunya Nord i la resta de nacions sotmeses per l'estat francès que després de setmanes d'imparable lluita i mobilització revolucionària organitzada moltes vegades en coordinadores, la lluita ha quedat estancada després d'una victòria minsa i enganyosa).

Potser és el moment de cercar noves maneres per organitzar la lluita del salariat.

3.3 immigració

El present document s'escriu davant la necessitat imminent que l'Esquerra Independentista tracti el tema de la immigració. En front les mancances de la nostra organització i del MCAN en general, i des de l'autocrítica, pensem que és necessari fer una anàlisi profunda (aquesta ponència és només un primer pas) de quina és la realitat de la immigració als Països Catalans, per a poder després decidir quines línies tàctiques i estratègiques ens podem plantejar assumir.

El document intenta donar algunes dades concretes sobre la immigració als Països Catalans i les seves característiques, però també vol aportar els marcs teòrics a partir dels quals els estats han actuat per respondre al que consideren el « problema de la immigració », i plantejar quines són les problemàtiques que nosaltres pensem que cal posar de relleu.

Història i característiques de la immigració als Països Catalans

La situació geogràfica, política, social i econòmica dels Països Catalans, els fa ser com la majoria de pobles de la mediterrània, des de ja fa segles, un espai amb una important mobilitat de la població. En particular, les migracions han estat un fenomen continu i intens, principalment com a societat receptora de població.

A banda de les migracions forçades per guerres, expulsions o repoblacions (i que també han marcat el nostre paisatge històric i humà) podem trobar el llarg del temps migracions molt semblants a les actuals. Per exemple, al segle XVI molts occitans vingueren cap a terres catalanes per a treballar-hi i trobar-hi una vida millor i una gran part es quedà a viure-hi. El fet que se quedessin a viure definitivament al lloc on havien immigrat, és un dels aspectes importants, ja que contràriament al que s'acostuma a dir, no només sem una terra de passatge, sinó un lloc on al llarg de la història la gent ha vingut i s'ha quedat a viure.

Aquest exemple, que remunta a segles enrere, el podríem donar per a molts altres moviments de població que han afectat el nostre país des d'aquella època fins avui en dia. Perquè doncs, si aquest és un fenomen que com a poble coneixem des de fa temps, se'ns fa tant necessari plantejar-lo, en certa manera de nou, actualment ?

Per entendre-ho, és necessari recordar que són les migracions i com és caracteritzen les que s'han produït als Països Catalans en els últims temps.

Què vol dir ser immigrant ?

Immigrant és una persona que en un moment donat de la seva vida, per decisió pròpia però en la majoria de casos obligat per les circumstàncies, marxa de casa seva per anar a viure en un altre lloc que se troba a una certa distància i per una durada que pot variar des d'uns mesos fins a un estada definitiva. Per tant, si ens cenyim a aquesta definició, immigrar és un moviment d'una durada limitada en el temps, i que teòricament hauria d'acabar quan la persona arriba a la societat de destí i passa a ser part integrant de la societat en qüestió.

Però en els circumstàncies socials actuals, i degut a les característiques de la immigració i sobretot al tractament rebut per part de les institucions ser immigrant ha esdevingut un estat que es manté durant temps, transmetent-se fins hi tot de pares a fills (utilització dels termes « segona generació d'immigrants ») i que té connotacions negatives.

Per explicar el perquè d'aquesta realitat i la seva percepció per part de la societat ens podem basar en algunes dades sobre immigració i població d'origen estranger als Països Catalans.

Si fa anys el major nombre de migracions rebudes als Països Catalans procedien de l'estat espanyol i de l'estat francès (i les seves colònies) en el cas de Catalunya Nord, actualment aquests fluxos migratoris es donen de les zones anomenades perifèriques (perifèriques respecte el centre econòmic capitalista). Els fluxos provinents de l'Estat Espanyol en el seu moment, i en l'actual, parteixen d'una motivació econòmica, i es caracteritzen principalment per la cerca de la cobertura d'unes necessitats bàsiques, la manca de formació social, i el baix poder adquisitiu. Aquestes són les característiques de la població d'origen estranger que s'anomena « immigració visible » que és majoritària actualment. S'oposa a la « immigració invisible », menys nombrosa, que ve de països més rics i se caracteritza per tenir més poder adquisitiu característiques que fan que sigui menys visibilitzada.

Obtenir dades sobre quin és el percentatge de població d'origen estranger als Països Catalans, planteja certs problemes. Primer de tot, tècnics, degut a la poca disponibilitat de dades que cobreixin aquest àmbit. Però també degut al fet que les dades provenen

dels estats espanyol i francès, aquestes no consideren la immigració provinent de la resta de cada un dels estats com una immigració externa sinó interna. Finalment, també cal remarcar les grans mancances d'aquest tipus de dades degudes a la gran quantitat de persones en situació irregular i per tant difícilment censables. Segons el padró, a 1 de gener del 2006, al principat de Catalunya la població d'origen estranger representa un 11,4 % de la població, al País Valencià un 12,4% i a les Illes un 15,8%.

Si bé fa uns anys la principal font de migracions als Països Catalans eren els països del Magreb, actualment, s'està donant un augment de la immigració procedent de zones de centre i sud Amèrica a la part del país ocupada per l'estat espanyol. Aquest fet és explicable per varis motius: l'ús del castellà com a llengua pròpia i la facilitat de comunicació i relació que això representa, la terciarització i l'oferta laboral en el sector serveis i construcció (dos sectors on per a la immigració l'accés és més senzill i el requeriments de coneixements mínims), i per l'agilització per part de les administracions espanyoles perquè la població originària d'aquestes zones tingui un camí més fàcil cap a l'obtenció de la « nacionalitat espanyola ».

Cal remarcar, a més, que en el marc de l'estat espanyol un estudi de la distribució de la immigració mostra que la majoria és concentra als Països Catalans.

Una de les característiques que cal tenir present és que, com en molts altres casos, la legislació actual parteix d'una imatge masculina de la immigració, i això ha implicat les dificultats per a les dones immigrants siguin majors que per als homes, vient-se reflectit en el món laboral, en les polítiques de reagrupació familiar, en la repressió policial entre altres. Paradoxalment la feminització dels fluxos migratoris és evident, ja que en els països d'origen les dones són les principals perjudicades per la pobresa, i això les impedeix realitzar-se com a persones, mostrant-se en els seus principals motius d'emigració, que si bé en primer lloc hi ha motius econòmics, destaquen seguidament aspectes com la cerca de l'autoestima i la llibertat i les necessitats de nous coneixements dels que han estat privades en els seus països d'origen. Moltes d'aquestes motivacions però, i no tan sols l'econòmica, no es veuen acomplertes en la seva arribada i estada als PPCC, i els rols de gènere es veuen perpetuats en situacions com especialment la laboral, on són relegades al sector de serveis domèstics i a la cura de gent gran i infants. Aspectes com l'àmbit laboral en el que es desenvolupen (serveis), les relega a situacions d'aïllament, a no estar contractades, a crear vincles de dependència, i a ser un motiu més de tancament en grups de la seva

mateixa procedència. Una de les moltes mancances de la llei d'estrangeria del 2000 és que no contempla les dones en cap dels seus aspectes.

En l'àmbit laboral, els immigrants queden relegats a feines precàries principalment en el sector serveis, camp i construcció, marcats per la falta de contractació, la seva temporalitat i els baixos salaris, a banda de l'explotació que es dona en aquests àmbits i per la seva condició d'immigrants que els deixa sense drets ni cap tipus de defensa laboral, alhora que perpetua la seva situació irregular.

Pel que fa a l'habitatge, els problemes que patim els joves dels Països Catalans es veuen agreujats en el cas dels immigrants, no tan sols per motius econòmics si no també per qüestions de discriminació de propietaris i immobiliàries cap aquest grup, demanat avals bancaris inassolibles, incrementant el preu, demanat dipòsits i fins a 12 mesos per avançat... tot això genera el que ja s'ha anomenat "pisos pastera".

En termes educatius, un dels principals problemes amb els que es troben els immigrants adults és que no existeix la possibilitat de convalidar estudis, de manera no poden confirmar la seva formació (fet que els priva de l'accés laboral en determinats àmbits), ni poden accedir a reprendre'n d'altres, això els relega social i laboralment. En molts casos cal sumar a aquest fet la seva situació d'irregularitat, de manera que la formació que ofereixen les administracions públiques els queda també vedada. Cal tenir present que això afecta també a la immersió lingüística en català, de manera que l'aprenentatge de la nostra llengua queda dificultat, i tan sols poden tenir accés a aquest a través d'entitats que, sense demanar "papers" ofereixen aquest servei. Per altra banda, els fills dels immigrants matriculats en escoles catalanes, no presenten en la seva gran majoria cap problema per a aprendre la nostra llengua.

A nivell de convivència cal destacar l'escas contacte amb la població dels PPCC, que en molts casos, a banda dels condicionants socials anteriorment mencionats, es dona per la perpetuació de prejudicis inherents en la població autòctona que, vol marcar una diferència entre el que nosaltres mateixos havíem estat (emigrants) i el que som ara, i el que els nous són i representen socialment. El desconeixement dels seus països d'origen és també un dels fets que porta a aquest tipus de conducta de rebuig, ja que la societat es basa únicament en conceptes com subdesenvolupament, endarreriment econòmic, subestima...

Marcos teòrics : els diferents models aplicats

Davant la diversitat cultural en un mateix territori, s'han elaborat tres grans marcs teòrics de gestió d'aquesta diversitat a nivell social, si bé per altra banda a nivell estatal s'utilitzen polítiques de control fronterer per evitar l'entrada d'immigrants de determinats països "política de portes tancades", que afecta bàsicament a tots aquells emigrants de països no integrants de la UE. Al llarg de la història, les polítiques fronteres dels estat nació, han tingut una lògica d'obertura o tancament en funció dels interessos del moment (econòmics, demogràfics, etc) del propi estat. Si bé després de la Segona Guerra Mundial la major part dels Estats europeus van optar per una política de portes obertes, davant la necessitat de mà d'obra per a la reconstrucció, amb la crisi econòmica de l'estat del Benestar dels anys 70, aquesta mateixa immigració que no retorna al seu país d'origen es relaciona directament amb els problemes socials i econòmics que pateix Europa, i s'inicien així les polítiques de portes tancades, que es veuen reforçades amb la construcció de la Unió Europea i el naixement de la seva ciutadania, fet que genera uns vincles jurídics entre tots els estats membres i propicia la creació interessada d'un espai interior i una cooperació intergovernamental tancats a l'exterior, evitant i contenint així les pressions migratòries i venent una lliure circulació de les persones que es redueix a aquelles que són reconegudes i acceptades com a ciutadanes europees.

Retornant a les polítiques aplicades a nivell social per a la gestió de la diversitat cultural, ens trobem doncs amb:

> **Model assimilacionista:** parteix de la preocupació per la conservació de la identitat autòctona. No veu la necessitat de canviar límits ni continguts dels valors de les esferes estructurals. El concepte preferit quan tracta el pluralisme cultural és la tolerància. Aquest és el cas de l'estat francès, on els immigrants són dotats de la nacionalitat francesa, assimilats en aspectes globals com a ciutadans francesos, de manera que queden en certa manera desposseïts de la seva pròpia identitat cultural i passen a formar part per força d'un tot heterogeni, de manera que es crea un concepte de tolerància que no admet el de diversitat. És el que es coneix també com a model tradicional, on no es respecta la diversitat, pretén destruir el bagatge cultural identitari de l'immigrant. No facilita el diàleg cultural. Concedeix la comunitat com un tot homogeni.

> **Model multicultural:** celebra i pretén protegir la diversitat cultural. Respecte a totes les cultures, el dret a la diferència i l'organització de la societat de tal manera que

existeixi igualtat d'oportunitats i de tracte i possibilitats reals de participació en la vida pública i social per a totes les persones i grups amb independència de la seva identitat cultural, religiosa...

> Model intercultural: sorgeix d'una concepció dinàmica de la cultura a partir de la interacció entre diferents segments culturals. La interacció implica transformació i compromís. Aquesta relació posa l'èmfasi en les semblances. Sense aquesta perspectiva els riscos de essencialismes i etnicismes són grans. El concepte intercultural es centra en el contacte i la interacció, la mútua influència. Pressuposa dinamisme de les dues parts que s'han d'acomodar a una nova situació.

Els punts febles del concepte d'interculturalitat tenen a veure en les possibilitats reals de que aquesta interacció es doni en termes d'igualtat. Com es "construeix" quan els grups que han de participar són dominats o dominants, majories i minories, i en el nostre cas, com es construeix quan hi ha un estat opressor majoritari sobre una població en minoria que ha de "construir" un model amb una nova minoria.

Actualment la Generalitat de Catalunya defineix les polítiques d'immigració, en diversos objectius que posen èmfasi en la igualtat de drets i accés als serveis i a les institucions, així com la participació dels immigrants en la construcció de Catalunya. Es defineix la integració com un procés interactiu, dinàmic i plural.

Es van impulsar per això els plans comarcals, que tenen com a objectius: la prevenció de conflictes, actuació integral i participació social. L'any 2001 la Generalitat de Catalunya aprova el Decret 188/2001, de 26 de juny, dels estrangers i la seva integració social a Catalunya que fa referència al dret de participació en els afers municipals, al dret a l'assistència jurídica gratuïta, al dret a l'educació, als drets de l'àmbit laboral, al dret a les administracions públiques com a personal, al dret a l'assistència sanitària, al dret a ajudes en matèria d'habitatge, al dret als serveis i prestacions socials, al foment de la integració i la participació i a l'exercici de drets i llibertats pels estrangers. Més tard, els municipis del principat que concentren més població immigrada assumeixen, a partir dels plans comarcals, la necessitat de generar mecanismes que intervinguin davant la nova situació, tot i que aquests triguen a traduir-se en fets ja que l'exclusivitat competencial en matèria d'immigració és de l'Estat Espanyol. Les intervencions municipals han estat doncs majoritàriament una reacció als diferents problemes que han anat sorgint, i es tracta bàsicament d'accions concretes impulsades per cada administració. Això no ha assegurat cap ni una

assimilació per part de totes les àrees de l'administració d'un mateix municipi, ni per part de tot el principat.

L'estat francès, com ja s'ha dit anteriorment, aplica un model assimilacionista, en el qual tracta de manera equivalent les poblacions d'origen immigrant i les nacions ocupades sobre el territori estatal (catalans, bretons, corsos, occitans...). Se tracta d'un model que s'imposa des del marc estatal i en el que les col·lectivitats territorials no tenen cap marge d'actuació, i se limiten a aplicar les mesures dictades per l'estat. Això significa que departament com els Pyrénées Orientales, en el qual s'emmarca administrativament Catalunya Nord, no té cap poder alhora de tractar aquests temes. Cal remarcar però que actualment el model aplicat a l'estat francès està en crisi, ja que poc a poc se demostra les seves limitacions, en un estat que ha volgut fer de tothom ciutadans, que a l'hora de la veritat no ha deixat de fer ciutadans de primera i de segona classe.

3.4 antipatriarcal

feminisme

Si analitzem la realitat polític-econòmica-social que vivim les joves i els joves dels Països Catalans, no podem oblidar l'opressió que patim al viure en un sistema patriarcal.

Definim sistema patriarcal com el sistema polític-social que educa els homes en uns valors (competitivitat, agressivitat, insensibilitat...) i les dones en uns altres (passivitat, cura, dolçor, submissió, maternitat...). Una divisió educacional que ens prepara per assumir tasques socials diferenciades pel simple fet de ser dona o home. L'home és educat per triomfar professionalment, per inferir en l'esfera pública i per ser el cap de família. A la dona però, se l'educa per ser mare i muller. Fent-se càrrec de manera gairebé exclusiva de les tasques de la llar i en definitiva dedicant la seua vida als altres (cura dels infants, dels malalts, de la gent major...).

Sense oblidar que el sistema patriarcal no només és responsable d'aquesta divisió sexista de tasques i àmbits sinó que a més a més són les actituds i els treballs masculins els que són valorats socialment, menyspreant les tasques socials que s'imposen a les dones. Vivim doncs, en un sistema de domini on la meitat de la població (dones) és oprimida. Ara bé les opressions i les condicions de vida mai són les mateixes per a les classes populars que per les classes dirigents, en aquest sentit hem de tenir molt clar que el subjecte de lluita per al feminisme independentista revolucionari és la dona treballadora.

Així som les dones treballadores les que patim una gran desigualtat social, que té moltes conseqüències en tots els àmbits de les nostres vides. A nivell laboral les dones cobrem un 28% menys que un home pel mateix treball realitzat. Tampoc les oportunitats laborals són les mateixes, com podem comprovar a les taxes d'atur sempre més altes per a les dones que per als homes (Al País Valencià la taxa d'atur femení jove, de 18 a 30 anys, és d'un 17% front al 10% dels homes). També els treballs temporals, que són els més precaris, són realitzats majoritàriament per dones.

Les desigualtats laborals malauradament no són les úniques injustícies que patim les dones joves als Països Catalans. Maulets, portem tres anys tractant el tema de la violència de gènere. Una violència que té múltiples manifestacions, sent la violència física i els assassinats la seua forma més cruel i dura. Al nostre país cada any moren desenes de dones en mans dels seus companys sentimentals i es calcula que objectivament als Països Catalans hi ha més de 500.000 dones que pateixen violència física per part de les seues parelles (Illes 26.639, Principat 318.938, País Valencià 196.113). Cada dues hores i mitja al País Valencià es denuncia un cas de violència física per raons de gènere.

La gran majoria de les dones que denunciïn agressions físiques són dones de 20 a 35 anys. És a dir que és un problema que afecta molt directament a les dones joves, hem de ser conscients que el sexisme està molt impregnant a les nostres generacions. Tampoc podem obviar que la majoria de les dones que denunciïn violència física de les seues parelles són de classes populars. El 65% de les denúncies són de dones amb poca formació acadèmica i pocs recursos econòmics. És una qüestió de classe i malgrat que des dels mitjans de comunicació se'ns ha fet creure que aquest problema afecta per igual a totes les dones, no és així.

Per altra banda, el menyspreu social cap a les dones ho veiem clarament en la situació que pateixen les treballadores del sexe als Països Catalans. Es calcula que són més de 300.000 al nostre territori. 300.000 treballadores que no tenen cap dret garantit i que per tant són susceptibles de qualsevol tipus d'abús. La hipocresia del sistema, la seua doble moral fa que les treballadores del sexe no siguen reconegudes com a ciutadanes i que a més a més siguen perseguides per fer el seu treball (com ara l'ordenança de civisme de Barcelona). Castiguen les treballadores del sexe però alhora no eviten la necessitat d'aquest tipus de treball ja que aquesta activitat mou molt de capital (més de mig bilió de les antigues pessetes a l'any) i com ja sabem aquest (rendibilitat econòmica) és l'únic motor de les societats capitalistes.

La prostitució i la pornografia són criticades moralment però des del poder no es busquen solucions per construir una societat on cap home necessite pagar per fer sexe ni cap dona haja de fer sexe per sobreviure. Aquest canvis però mai es faran des de postures capitalistes perquè ja hem vist que el sexisme dóna diners (no només a la prostitució, també a la publicitat, a la indústria de la moda, cura estètica...). Només en una societat profundament sexista és concebible la situació que actualment pateixen

les dones maltractades i les treballadores del sexe. Ara bé, açò només és la punta de l'iceberg , ja que les conseqüències de viure en un sistema patriarcal les patim totes les dones treballadores.

Ho hem vist al treball, però és present en tots els àmbits de les nostres vides. A la família, on ens hem de fer càrrec de les tasques de la llar i la maternitat de manera gairebé exclusiva, suposant això una doble explotació per aquelles dones que també treballen fora de casa. A més a més , com hem dit abans, aquestes tasques no són ni reconegudes socialment ni retribuïdes econòmicament.

També al carrer el sexisme és molt present; a la publicitat, a les botigues de roba on no hi ha talles grans i ens donen un model de bellesa "barbie"... a la televisió on es fa constantment apologia als rols sexistes...

Les joves treballadores dels Països Catalans patim una triple opressió (com a treballadores, com a catalanes i com a dones) i això condiciona enormement la nostra qualitat de vida.

No podem oblidar però que també els homes pateixen opressió patriarcal, ja que són educats en valors de domini i són castrats de la seua part més sensible. També a ells se'ls exigeix un rol molt concret. La gran diferència és que ells sí són valorats i reconeguda la seua feina per la societat. Són educats en valors que els facilitarà la pressa de consciència i en definitiva tenen les ferramentes per al seu alliberament. És per això necessària la lluita feminista, perquè malgrat que tant homes com dones són educats de manera sexista; és la dona la que pateix directament eixa opressió.

Així doncs, en tant que militància revolucionària hem de tenir clar que mai arribarem a ser lliures dintre d'un sistema patriarcal, ni les dones ni els homes, i per tant hem de donar-li més importància dintre de la nostra lluita.

alliberament lèsbic, gai, transsexual i bisexual (LGTB)

Durant l'últim any la situació dins dels col·lectius de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals ha canviat considerablement. L'aprovació de la llei que permet el matrimoni civil entre persones del mateix sexe i l'adopció per part d'aquestes parelles ha esdevingut una arma de doble tall (a l'Estat espanyol). Per un costat, és innegable que la llei promoguda pel govern del PSOE és un avanç pel que fa a igualar en drets a homosexuals i heterossexuals, ja que la negació del dret a contraure matrimoni i a adoptar fills a una part de la població era una discriminació flagrant. Malgrat això, l'aprovació de la llei també ha actuat de fre a les reivindicacions del moviment LGTB: Els col·lectius de caràcter reformista, la majoria dins del moviment, han plantejat el dret al matrimoni i a l'adopció com a últim objectiu a aconseguir, i, per tant, com a punt i final de les reivindicacions que suposadament havien dut a terme. Sembla, doncs, que ara ja no calgui reivindicar res.

Tot i així, queda encara un ampli sector (encara que minoritari) dins el moviment LGTB, que segueix una línia política revolucionària a l'hora d'analitzar la situació i proposar alternatives, i que malgrat reconèixer l'avanç que suposa l'equiparació de drets legals, planteja la necessitat d'acabar amb les normes dictades per la societat hetero-patriarcal, i buscar noves formes de relació més enllà del matrimoni.

D'altra banda, cal seguir denunciant l'intent per part d'empresàries i empresaris, de qualsevol opció sexual, d'enriquir-se amb la creació de zones de lleure, locals, bars i hotels destinats exclusivament a lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, en barris concrets de les grans ciutats dels Països Catalans. Aquesta política de guetos, com el "Gaixample" a la ciutat de Barcelona, basada en el suposat (i fals) alt poder adquisitiu dels i de les membres del col·lectiu LGTB (l'anomenat "euro rosa"), té el suport implícit de les organitzacions i col·lectius LGTB de caràcter reformista, propers als partits polítics institucionals autoanomenats d'esquerres, a qui ja va bé limitar l'expressió lliure de la sexualitat a zones restringides i exclusivament d'oci i

diversió, esborrant així tota reivindicació que vagi més enllà del llindar que ells han marcat, el de l'ordre social establert. Aquesta situació ens permet dir que l'homofòbia existeix avui també dins de "l'ambient", ja que si no respon als estereotips marcats per l'empresariat quedes exclòs/a del món "rosa".

Finalment, no es pot oblidar que les agressions homòfobes de tot tipus segueixen donant-se amb freqüència. Els poders conservadors de l'Estat Espanyol (la jerarquia de l'Església Catòlica, la Conferència Episcopal Espanyola, i els partits i organitzacions de dreta i extrema dreta, des del PP fins als partits més marginals, passant per UDC) han atiat el foc amb renovades forces contra tot allò que faci olor de llibertat sexual, provocant així les agressions. Tot això evidencia l'error i la mentida que suposa l'intent d'encaixar les reivindicacions i les necessitats del moviment LGTB dins del sistema patriarcal amb mesures reformistes (barris i espais separats i mecanismes com el matrimoni civil) sense atacar l'arrel del problema.

3. 5 drogodependències

1. Introducció

- 1.1 Definició i classificació de les drogues
- 1.2 Història de les drogues
- 1.3 Informació, prohibicionisme i antiprohibicionisme

2. La societat i les drogues

- 2.1 Context
  - 2.1.1 Oci capitalista
  - 2.1.2 Drogues i jovent
  - 2.1.3 Drogues i turisme
- 2.2 Drogues en la història
  - 2.2.1 Mecanismes de control dels pobles
  - 2.2.2 Descontextualització, pèrdua dels mecanismes de control
- 2.3 Causes
  - 2.3.1 Alienació educativa
  - 2.3.2 Alienació laboral
  - 2.3.3 Causes de mercat
- 2.4 Conseqüències
  - 2.4.1 Desmobilitació i apaivagament de les consciències, "No Future"
  - 2.4.2 Altres filosofies lligades a la droga
  - 2.4.3 Il·legalització i mercat negre
  - 2.4.4 Conseqüències físico/psíquiques (manifestes i latents)
- 2.5 Resposta
  - 2.5.1 Drogues i sistemes d'explotació
  - 2.5.2 Procès: Despenalització → Regulació → Eradicació

1. Introducció.

1.1. Definició i classificació de les drogues.

Les drogues són una realitat visible en qualsevol societat. Però en la nostra les veiem a diari, en múltiples formes i situacions. Tanmateix definir-les no és senzill. Es considera droga qualsevol substància (d'origen animal, vegetal o sintètic) que actua sobre el sistema nerviós central, provocant alteracions psíquiques o físiques. Aquesta definició engloba des del cafè i el te fins les anomenades drogues de síntesi, passant per l'alcohol i el tabac, i els fàrmacs. Arran d'una definició tan genèrica i imprecisa les divisions són encara més confuses, legals i il·legals, toves i dures, calmants i estimulants, etc...

Aquestes substàncies actuen mitjançant tres fenòmens. La dependència, la tolerància i l'addicció. Que desemboquen en el fenomen de la drogoaddicció, depenent en cada cas del poder addictiu de la substància en concret. Els motius que porten a una persona a consumir drogues poden ser diversos, però segueixen uns mateixos patrons. En citem només alguns que afecten directament el jovent de les societats anomenades occidentals tot i haver-ne molts més.

Al món liberal-capitalista, amb les dificultats, les pressions i les prohibicions constants aquest consum es pot generar com a actitud de rebel·lió, sobreposant un "jo" al tabú existent sobre el tema. També es dona com a forma de relació i integració a un grup, igual que es convida a prendre cafè per afavorir la relació i el diàleg entre persones, la pressió per part d'un grup, pot implicar l'acceptació del consum d'una droga per part d'una persona per no sentir-se exclosa (quantes vegades algú que no fuma en un grup d'amics és considerat com un fet insòlit? Igual passaria amb moltes altres substàncies). Una altra causa seria la superació de problemes personals, per sentir plaer o per experimentació. Sovint s'utilitzen per alienar-se voluntàriament d'una sensació de tristesa o angoixa, com a font de sensacions que no percebem sense el consum o com a pura curiositat.

1.2. Història de les drogues.

Des de la prehistòria s'han utilitzat multitud de substàncies per alterar les sensacions. Malgrat no descartar-ne altres usos, els principals eren mèdics, místics, religiosos o com a ritus d'iniciació social. Durant les edats Antiga i Mitjana certs sectors socials van intentar controlar-ne aquest consum, mai però van aconseguir-ne l'eradicació. L'Islam va prohibir el consum d'algunes drogues, com l'alcohol, pel motiu que eren una religió en expansió que, organitzada militarment, no es podia permetre el luxe de no estar a punt per a la lluita, altres substàncies quedaven relegades a certes sectes que en monopolitzaven l'ús.

Des que existeixen desigualtats socials és probable que existís un consum com a mètode de fugida i evasió de les penes quotidianes, però no és fins al segle XIX que suposa un problema sanitari i social de primera magnitud, sobretot pel consum d'opi, d'alcohol i tabac. És en aquest moment que desapareixen els usos místics i religiosos i s'inicia un consum individualitzat de caràcter comercial i capitalista. Aquestes substàncies arriben a les masses, fins llavors estaven reduïdes a petits grups. Els patrons d'ús i consum canvien fins al nivell que en aquest moment s'utilitzaran com a forma de control social. Durant el segle XIX, també, el comerç d'aquestes substàncies arribarà a provocar conflicte bèl·lics com les Guerres de l'Opi a la Xina. Durant els anys 60 i 70 del segle XX diversos moviments contra-culturals intentaren recuperar-ne l'ús original, però l'absència d'una mística coherent i la ràpida absorció per part del sistema d'aquests moviments feren fracassar aquesta intenció, reconvertint-los en producte comercial.

El sistema capitalista inicialment no era favorable ni contrari a la utilització de les drogues. Alguns sectors burgesos inicialment s'hi mostraren reticents, però aviat foren acceptades amb una clara intenció utilitarista. Això vol dir que sobretot hi comença a veure un benefici que se'n pot extreure a nivell comercial, actualment el negoci de la droga és el segon més important del món, només per darrere del tràfic d'armes, aquestes dues activitats econòmiques són les que justifiquen l'existència de paradisos fiscals. D'altra banda algunes drogues han estat utilitzades com a arma biològica per destruir sistemes socials i econòmics mil·lenaris com amb el cas de l'opi a la Xina, de l'alcohol amb molts pobles indígenes d'Amèrica o l'intent els anys 80 amb l'heroïna per desestabilitzar una generació de potencials revolucionaris. Caldria veure si actualment ens trobem també en una d'aquestes fases de promoció de les drogues per evitar possibles alternatives polítiques al sistema.

1.3. Informació, prohibicionisme i anti-prohibicionisme.

Sovint sentim que per evitar mals majors amb el consum de drogues és vital la informació, el coneixement dels símptomes i efectes secundaris. Hi estem d'acord, però sota aquesta bona fe informativa s'hi amaguen les dues cares d'una mateixa moneda. La manipulació de la informació i un excés de dades, que es dona per part de grups contraris i de grups partidaris del consum lliure, exagerant-ne els efectes o minimitzant-los, cosa que només afegeix confusió al fenomen i n'impedeixen un anàlisi real.

Malgrat que existeixen una infinita varietat de postures entre les dues actituds, farem menció a les dues principals i a l'actitud de les organitzacions revolucionàries respecte aquest assumpte.

El prohibicionisme estricte neix amb la moral victoriana, d'un control extrem de les formes en l'àmbit públic. I es desenvoluparà en funció del territori i les condicions socials arribant a l'extrem amb la Llei Seca als EUA de 1920 a 1933. A la majoria d'estats del món occidental, el prohibicionisme és la doctrina utilitzada de cara a una sèrie de substàncies il·legals (totes menys els estimulants suaus com el cafè, el tabac, l'alcohol, i poques més en alguns països com Holanda). Alguns col·lectius i associacions prohibicionistes solen estar relacionats amb la dreta política i el món conservador, encara que no sempre és així: alguns col·lectius d'ex-alcohòlics i ex-addictes acostumen a ser també partidaris del prohibicionisme.

L'anti-prohibicionisme, en diverses variants, aposta per la legalització o despenalització de totes les drogues. Sobretot és partidari d'un consum lliure, partint que el problema no són les substàncies si no la forma d'usar-les, argumenta que les persones han de poder disposar lliurement del seu cos. Fan responsable la criminalització de que les drogues no siguin utilitzades de forma responsable i saludable. Alhora, defensen que el comerç il·legal i l'adulteració de les drogues desapareixerien si se'n legalitzés el consum. És una postura sovint simplista i infantil, perquè no té en compte que el fet de que una substància addictiva retalla la capacitat de l'individu per decidir lliurement, el lliga.

Enrico Malatesta, un dels ideòlegs de l'anarquisme, defensa que prohibir una substància només fa que la gent s'hi senti més atreta, i que no aconsegueix mai que es deixi de consumir. Promou el que ell anomena "el mètode anarquista", despenalitzar el consum de drogues (en concret fa referència a la cocaïna) i vendre-la al preu més baix possible perquè els especuladors hi guanyin el mínim de benefici. Segons aquest mètode, s'hauria d'informar a la població dels efectes negatius de la droga i si bé això no n'eradicaria totalment el consum, sí que aconseguiria reduir-lo molt, perquè se'n veurien clarament els efectes negatius i per tant molt poca gent en consumiria. Actualment, però, la majoria de la població del nostre entorn coneix clarament els efectes negatius dels diferents tipus de drogues, tot i així creix el consum, cal atribuir-ne tota la culpa a la prohibició? Hi ha substàncies legals que malgrat ser contraproductes segueixen prenent-se de forma massiva. Cal dir que a la Xina l'opi es va legalitzar el 1836, això lluny de reduir-ne el consum va obrir les portes a les grans corporacions britàniques que ara farien un negoci legal que fins al moment feien igualment.

Les diferents corrents socialistes sempre n'han combatut el consum i el comerç, particularment dels opiacis, de l'alcohol i en menor grau del tabac. Ja que eren les que afectaven de forma més clara la classe treballadora. És significativa, al marge de la connotació original, la frase de Marx "la religió és l'opi del poble", en que l'opi és la metàfora perfecta del que anul·la el poble, retalla la capacitat de rebel·lió, el fa submís i manté la situació de desigualtat en que es basa el sistema. Durant la Revolució Russa destacaments bolxevics van fer una gran tasca informativa sobre els efectes devastadors de l'alcohol, el tabac i altres substàncies però l'arrelament de les conductes addictives els van conduir a destruir cellers i magatzems on s'acumulaven aquests productes. Si bé amb el desmantellament de les conquestes revolucionàries

inicials el consum tornà a l'ordre del dia, durant els primers anys des de la Revolució es reduí el consum de forma destacable. També alguns grups anarquistes en foren contraris, la FAI per exemple prohibia el consum d'alcohol, tabac i fins jugar a cartes per evitar conductes com les apostes, que posaven en perill la coherència per la construcció de la nova societat.

Actualment no existeix una postura fixa, es deixa al lliure albir de la militància, sovint pecant de l'individualisme tant criticat. El consum i tinença no afecten només la persona com exposarem més endavant.

2. La societat i les drogues.

2.1 Context

2.1.1 Oci Capitalista

La naturalesa del sistema capitalista condueix a dinàmiques de comercialització i introducció del mercat en tots els possibles àmbits de satisfacció de les necessitats humanes. Les forces intrínseques d'expansió del sistema es radicalitzen paral·lelament al propi desenvolupament del mode productiu.

Les contradiccions històriques que han tingut lloc des de l'adveniment del capitalisme han portat a una situació en el món occidental d'explotació encoberta i de predomini del consumisme com a única via de satisfacció plena del temps de lleure.

Efectivament, a través de les lluites socials la classe treballadora va aconseguir millores econòmiques referents a la qualitat de vida que no alteraven el propi funcionament de l'estructura productiva. Aquestes millores consistien en una reducció important de la jornada laboral (mitjançant la regulació estatal) i un augment del poder adquisitiu, entre d'altres.

El problema actual resideix justament en la manca d'opcions que, per tal de permetre l'aprofitament del temps no estrictament productiu, ofereix l'economia de lliure mercat. Al contrari, es potencia un oci enfocat a l'adquisició de béns i serveis que suposadament contribueixen al desenvolupament de les característiques creatives i no mecàniques dels individus.

Això obeeix, per tant, a la metamorfosi en essència immobiliària del sistema mundial en dos plans diferents: el reproductiu (el consumisme com a eina de control social) i l'expansiu (introducció del mercat i privatització progressiva dels àmbits de suposada llibertat creativa de les persones). Es canvia l'objectiu creatiu de l'ésser social i es

marca el consum com a principal finalitat que ocuparà el temps de les persones com abans ho feia el treball.

2.1.2 Drogues i jovent

De tots els tòpics que emparen a la joventut com a col·lectiu, el de les drogues és un dels més recurrents i vigents. Sota la proposta d'oci que ens ofereix el sistema, i com a col·lectiu amb fortes ànsies per assumir i adquirir experiències, formació, identitat, practiques, coneixements... som els blancs perfectes d'un atac orquestrat per les esferes de poder capitalista que escapa del control juvenil.

Cal tenir en compte que l'educació es centra fortament en aquesta etapa de la vida i que no es redueix a l'ensenyament oficial; l'aprenentatge sorgeix també al carrer, a les cèl·lules de socialització primària (família...), i a quasi tots els àmbits d'acció i control social.

Es fa palpable la influència de les drogues sobre l'educació en l'esfereïdor èxit de "macroentrompades" que últimament sovintegen les nostres contrades.

Altres paradigmes que suporten la tesi són els nombrosos accidents de trànsit juvenils per causa de narcòtics, l'elevada quantitat de casos d'intoxicació per estupefaents o les dramàtiques dades estadístiques sobre drogodependències en el jovent català.

2.1.3 Drogues i turisme

Cal tenir en compte, a més, que el fet que el nostre país sigui destinat pel mercat mundial globalitzat a proveir de serveis i productes turístics suposa també una forta promoció de l'oci consumista i de masses que es tradueix en la proliferació d'espais per al consum intensiu d'aquestes substàncies (des d'alcohol a sintètics).

Això no és res més que una emfasització de la imposició del tipus d'oci típic del capitalisme, causada per les possibilitats enormes de guanys.

Fixem-nos, a més, que no solament es converteixen les nostres comarques en escenaris del crim, la degeneració i la delinqüència (associades a aquest consum i a la dependència), sinó que també es facilita l'accés a la població autòctona (majoritàriament joves) en situar-se en els seus espais de vida grans punts de distribució il·legal o legal. Són tristament famosos els casos com Eivissa, Lloret o Cabanes.

2.2 Drogues en la història

2.2.1 Mecanismes de control dels pobles

Des de l'antiguitat, les diferents comunitats humanes s'han servit de diversos narcòtics per tal d'aconterar diferents aspectes de la vida en societat.

Des de les altes esferes de poder es van donar compte d'aquesta realitat, i van decidir proveir a les classes oprimides de droga, per facilitar una alienació controlada; com bé il·lustren les paraules llatines Panem et circense (Pa i circ).

Amb el temps, aquestes drogues es van anar introduint cada cop més a les cultures, institucionalitzant-se.

Aquesta institucionalització va lligada a l'aparició de certs mecanismes, propis de la mateixa cultura, per a racionalitzar el consum de la substància en qüestió.

Un cas evident és el dels camperols mexicans, que fumaven marihuana un cop acabada la jornada laboral i en petites dosis, un segon exemple, més proper, seria el de la nostra mateixa terra, proveïdora de droga a la resta d'Europa durant molts segles, en la que ens vam inventar un seguit de festes populars, d'origen pagà, per poder racionalitzar el consum de drogues; en el nostre cas: el vi.

Un bon exemple d'aquest control seria la dita popular "Per saber beure s'ha de saber pixar". De fet, totes les cultures tenen certs mecanismes de control sobre les drogues que consumeixen, el control es trenca quan els narcòtics traspassen les fronteres culturals en les que són habituals.

2.2.2 Descontextualització, pèrdua dels mecanismes de control

La globalització ha estat una constant al llarg de la història de la humanitat. Tanmateix, es amb el sistema capitalista que aquesta s'accentua i assoleix els seus trets més, culturalment, uniformitzants. L'intent de reduir els costos de transacció i d'estudi de mercat fan que s'impulsin nous mecanismes per garantir l'homogenització del consum (màrqueting, per exemple).

En el cas de les drogues això es palesa en la introducció massiva de substàncies d'origen forà, no arrelades al substrat cultural i històric de les comunitats. Per tant, aquestes noves substàncies no topen amb mecanismes de control col·lectiu.

Trobem exemples, si comparem l'ús que es fa de la planta de coca i dels seus derivats als països d'origen o al món occidental; el mateix passa amb el cannabis o l'haixix.

De qualsevol manera, podem trobar altres casos històrics com la introducció de l'alcohol a les tribus dels indis americans durant el capitalisme protoindustrial.

2.3 Causes

2.3.1 Alienació educativa

Els canvis d'estructura productiva que encara patim avui en dia, han tingut nombroses conseqüències (als països occidentals) sobre les diferents esferes de formació, ensinistrament i creació de pensament. D'una banda, el sistema d'ensenyament viu una introducció de les forces del mercat que es manifesta en l'agudització del seu caràcter reproductiu, en la privatització i la submissió a les lleis i premisses de l'economia i en el definitiu enfocament productivista que el caracteritza.

Això condueix a dues situacions preocupants que afecten essencialment al jovent, ja que és el sector de població predominant en aquest àmbit. En primer lloc, es donen unes circumstàncies d'insatisfacció i traves permanents a un aprenentatge dedicat a formar subjectes aptes per a la societat: mà d'obra; això es fa visible en l'enorme fracàs escolar que trobem a la societat catalana (i occidental en general).

En segon terme, l'enfocament productivista de l'ensenyament converteix els i les estudiants en béns d'inversió i posa la seva formació al servei de les empreses i del mercat. El període de formació de les persones s'amplia a tot el període vital per adaptar-nos al mercat flexible i irregular, els nostres coneixements resulten imprescindibles per a les empreses en aquesta etapa d'innovació i readaptació constant, de manera que es crea un context d'aprofitament de tot el nostre esforç que es tradueix en el fet que els individus estan en un procés permanent de creació de valor (creació de pensaments i saber). L'educació es troba, per tant, alienada en la seva totalitat.

Aquestes circumstàncies deriven en l'intent de superar i escapar de la insatisfacció i l'alienació de forma quasi bé desesperada. La situació quotidiana dels i les estudiants empeny al consum per evadir-nos i trobar noves experiències d'aprenentatge paral·leles. La relació amb aquestes substàncies té reminiscències al vincle que en períodes anteriors hi havia entre la societat i la religió (encara es dona ara en alguns

indrets), ja que es tracta de fugir de la situació provocada per l'alienació en la vida productiva amb una nova alienació de l'intel·lecte que suposi una vertadera evasió.

2.3.2 Alienació laboral

Una altra raó que pot empènyer hom a prendre droga és l'alienació sobre el treball. La fatiga, el cansament, el desencís, la rutina... i tants altres aspectes que són conseqüència de les economies d'explotació, poden portar (i solen portar) als i les treballadores a consumir droga.

Drogar-se per oblidar, drogar-se per passar-s'ho bé... en el fons tot es refereix a un rebuig al món on es viu, i la droga, lluny de ser la solució, és el "lubricant" que et permet "passar pel tub".

De fet, la majoria de sindicats, partits, agrupacions... proletàries (o treballadores) s'han fundat als bars, ja que és el lloc on els obrers i obreres es trobaven després de la dura jornada laboral, amb l'objectiu comú de carregar-se les piles per poder afrontar la jornada del dia següent.

En les classes més afavorides, l'alienació laboral no és tan palpable (i les drogues no solen ser les mateixes) ja que el consum pot ser originat més aviat per esnobisme que per estrès (amb totes les seves excepcions). El que no varia és la funció de la droga.

2.3.3 Causes de mercat

Amb el desenvolupament complet a nivell planetari del sistema capitalista s'incrementa la seva vessant distribuïdora de funcions i activitats: l'imperialisme, la globalització, la reestructuració. El sistema mundial adquireix un funcionament relativament homogeni i modifica totes les formacions socials per imposar l'especialització regional, tractant de reduir al màxim els costos productius per incrementar el benefici de les grans empreses.

Les activitats agràries i industrials es desplacen progressivament a les zones dominades pel capital europeu i occidental en general. Per tant, el mercat obliga certes zones a quedar relegades a un nivell baix de desenvolupament econòmic.

Si combinem això, amb la tendència ja esmentada del sistema a privatitzar i fer susceptibles d'explotació comercial tots els possibles elements que puguin satisfer necessitats (de vegades, òbviament, edificades pel màrqueting i altres mecanismes del

mercat), trobem una situació en què es pretén donar sortida a la producció de narcòtics ja establerta en aquestes zones colonitzades.

Les grans empreses controlen la producció i distribució de drogues legals i il·legals, i tracten de cercar un alt benefici.

Els treballadors dels camps de conreu de les matèries primeres d'aquestes substàncies viuen en condicions totalment insalubres i de forta explotació. Paral·lelament, el seu consum expandeix també el sofriment allà on són consumides.

En el cas de les substàncies de tipus il·legal, els estats hi juguen un paper fonamental, mitjançant el consentiment i la indiferència, com també la reducció de la problemàtica a un tema exclusivament repressiu i on la responsabilitat és individual.

A més, l'economia de mercat hi afegeix un element negatiu més: la persecució (repetim, normalment simbòlica i superficial) del tràfic repercuteix en una disminució de l'oferta i un augment del preu del producte. Tenint en compte les circumstàncies de forta dependència, això es transforma en una espiral de delinqüència i conflictivitat no resolta. A més, deixa el problema en suspens, ja que mai s'aconsegueix acabar totalment amb la venda il·legal de drogues.

La venda de drogues legals, a més, constitueix una important font de finançament dels estats i un suculent negoci per als grans empresaris.

2.4 Conseqüències

2.4.1 Desmobilització i apaivagament de les consciències. ("No future").

El consum de drogues i la situació de dependència, com hem vist tenen una gran influència com a element dissuasori i permeten que els individus, portats a circumstàncies de màxima contradicció social potencial, aconseguixin a través d'aquestes suportar condicions d'explotació, misèria, repressió o desesperació. Permeten transigir amb el sistema.

A més, la situació de dependència contribueix a fer que el món dels subjectes giri només al voltant de la substància (aconseguir-ne, formes de consumir-ne, sensacions, angoixa...) i els porta a un comportament individualista que resulta bàsic per a la perpetuació del sistema. També és desmotivant i aconseguix buidar les vides dels addictes d'objectius més enllà de la droga.

Tot això va lligat amb la situació de desesperació davant la suposada infal·libilitat del capitalisme que se'ns mostra com a únic model d'organització possible, eficient i just: com la fi del progrés històric. Tal cosa es feia palesa, per exemple, en la filosofia de vida del massiu moviment punk dels 70 i 80, que es concretava en la pessimista expressió: "No future".

També podem robar molts d'aquests trets entre els tòpics suposadament definitoris de la mal anomenada (post)generació X, on destaca una important desmobilització social i des preocupació política, a més de l'individualisme.

La droga doncs, és una mostra més de l'antipoliticisme fruit de la manca d'opcions dins del sistema i d'alternatives palpables a aquest i un dels principals factors de l'increment d'aquesta tendència entre el nostre jovent.

2.4.2 Altres filosofies lligades a la droga

El consum de droga no és, en absolut, una característica de les classes populars, ja que absolutament tots els grups socials fan ús d'una o altra substància.

La motivació dels afavorits del sistema per drogar-se té una arrel radicalment diferent al "NO FUTURE", podríem assenyalar dos possibilitats (complementaries) per les que algú sense inquietuds polítiques ni problemes econòmics pot fer un de narcòtics.

La primera, i més visible, es reduiria al món de la moda i l'esnobisme, estretament lligada a l'única opció oficial de gresca que ens ofereix el sistema.

I la segona, més latent, tindria a veure amb el "YES FUTURE", és a dir, em puc permetre certes conductes perquè ja tinc la vida solucionada.

Un clar exemple seria el moviment "hippie", fills rebels de la petita burgesia, que un cop acabades les mobilitzacions contra la guerra de Vietnam, reduïren el seu àmbit d'acció a l'experimentació i constant satisfacció de l'ego, reforçat pel continu consum de drogues; amb la tranquil·litat latent de conèixer les seves possibilitats de reintegrar-se en el sistema, gràcies (en la majoria dels casos) als seus orígens econòmics que possibiliten l'accés a diferents mitjans d'ascensió o integració social.

2.4.3 Il·legalització i mercat negre

La doble moral del sistema capitalista promou i persegueix les substàncies narcòtiques basant-se en senzills criteris de “grau de maldat” de les substàncies.

Com que la forma de diversió que ofereix el sistema promou també les drogues “il·legals” s’ha de crear un mercat paral·lel on es puguin aconseguir.

Les normes que imperen a aquest mercat són molt semblants a les del mercat oficial, amb l’única diferència que no existeix cap llei que ho reguli, però existeixen unes “lleis” no escrites que hom que s’hi vol dedicar o comprar-hi ha d’acceptar i reproduir.

La llei de l’oferta i la demanda es compleix a la perfecció a aquest altre mercat, i els grans beneficis van a parar a grans empresaris, igual que els grans beneficis del mercat de béns i serveis oficial.

Aquests guanys no es reflecteixen al PIB, però són de gran utilitat per a les autoritats monetàries (estats, bancs centrals) capitalistes, ja que afavoreixen la circulació de diner i, amb aquest flux potencien el consum.

2.4.4 Conseqüències físico/psíquiques (manifestes i latents)

Una vegada assumits els rols corresponents, ja som, en certa manera, esclaus de la substància que ens permet desenvolupar el rol, i, més enllà de la informació que la ciència mèdica ens pot aportar, el que expressa l’addicte (de manera manifesta) sol estar ben lluny de la que realment és la seva voluntat real respecte la seva addicció (funcions latents).

En altres paraules, el que es diu no és el que es pensa, i és lògic pressuposar que en el fons, tot addicte vol deixar de ser-ho, sense perdre però, la imatge social que la substància l’hi ha proporcionat.

Aquesta contradicció pot resoldre’s en respostes evasives que un mateix es dona per tal d’amagar el problema. Però l’enfocament és erroni, ja que les drogues no solen afectar mai a un sol individu (en la immensa majoria de casos), sinó a un grup social determinat. Per tant, el conflicte no requereix de respostes de tipus individual, sinó col·lectiu.

De qualsevol manera, malgrat la suposada situació d'autocontrol i de coneixement de la substància per part de l'individu, els mitjans i els programes preventius oficials ofereixen informació relacionada amb substàncies que no es corresponen amb la realitat. És a dir, quan se'ns parla de cocaïna, per exemple, se'ns donen dades sobre els efectes d'aquesta droga en estat pur, mentre que la que sol ser consumida al carrer sol estar fortament adulterada i pot implicar fins i tot efectes contraris als previstos. L'argument del control pel propi consumidor perd així tot possible sentit, ja que, si bé ja en si és una frase buida de contingut lògic (com els tòpics sobre llibertat individual) perquè actuem irracionalment i en dependència amb una substància; encara s'agreuja el problema si tenim una total desconeixença sobre la naturalesa real i els efectes del producte.

2.5 Resposta

2.5.1 Drogues i sistemes d'explotació

Com hem vist, la droga és un mecanisme bàsic d'alienació i control que va indissolublement lligat als sistemes econòmics d'explotació. El capitalisme, a més, amb la seva capacitat per a potenciar processos de generalització de la mercaderia, en fa negoci. Això dificulta més la possibilitat d'eradicar aquesta lacra i planteja seriosos dubtes a l'hora de proposar alternatives d'oci i solucions concretes als problemes dins del propi sistema.

És la mateixa essència dels sistemes d'explotació la que necessita de l'alienació i la desmotivació com a elements supraestructurals bàsics per poder seguir reproduint-se. Aquest paper el poden jugar tant religions o creences d'altres tipus, com els mass media o diferents classes de productes. El que resulta evident, és la seva total contradicció i la impossibilitat de coexistència amb qualsevol dinàmica d'alliberament de l'intel·lecte, com una part més de l'alliberament social.

2.5.2 Procés: Despenalització → Regulació → Eradicació

El problema de les drogues no es pot solucionar d'un dia per l'altre amb una mesura excepcional, degut al rerefons humà que aquest amaga, per tant, ha d'existir un programa progressiu de mesures per acabar amb la problemàtica.

El primer pas, lògicament, hauria de consistir en la despenalització del consum (i no legalització) d'aquelles que són il·legals.

A continuació, caldria una fase de regulació en la distribució per part de l'administració; un programa de distribució adreçat no a perpetuar, normalitzar o expandir la situació, sinó precisament a extingir-la, partint de la base que l'addicció és un malaltia (una epidèmia) que ha de ser tractada amb els mitjans científicament correctes (entre els quals es troben diferents tipus de drogues) i el menys degradants possible. Com, per exemple, el tractament de l'heroïna amb metadona.

Per últim, el vertader objectiu seria acabar amb les drogodependències, la qual cosa no vol dir eliminar certes substàncies que formen part del bagatge cultural d'alguns pobles, que tenen integrats els mecanismes de (co)control necessaris en la seva cultura.

3.6 especulació i defensa del territori

6.1 Introducció

La destrucció conscient i sistemàtica del nostre territori per part de polítics i poder econòmic és una de les grans lacres amb que es troben actualment els Països Catalans. En aquests temps d'embranchada global de la violència capitalista, les directrius econòmiques mundials sembla que han reservat un paper estratègic pel nostre xicotet tros de món on vivim: ser el Balneari d'Europa. Mentre ataquen greument la nostra agricultura i indústria (fonts de riquesa tradicionals que ens volen fer creure que han deixat de ser productives), ens repeteixen que el nostre futur passa per ser cambrers, obrers de la construcció, etc. Tot allò que ajude a reconvertir els Països Catalans en un poble de serveis per als turistes o jubilats europeus que vinguen a passar uns calorosos mesos o anys. El que això suposa per al nostre poble és evident: l'anihilament de la nostra identitat i la destrucció del nostre territori.

6.2.Destrucció del territori i especulació urbanística

2.1.Infraestructures necessàries

L'especulació urbanística i la violència immobiliària són les dues cares més greus del que suposa convertir-se en el gran hotel d'Europa. Per tal de facilitar la vida de turistes i rics autòctons no es dubta a construir sense límits grans projectes d'apartaments, pisos i urbanitzacions amb tot tipus de comoditats i infraestructures d'oci(camps de golf, pistes d'esquí, ports esportius, piscines, restaurants, hotels, parcs d'oci, centres comercials...). Aquests macroprojectes són una realitat creixent als Països Catalans, especialment a quasi la totalitat de la costa (on el major exponent, potser, el trobem al complex de Marina d'Or) i a les muntanyes catalanes (destrucció dels paratges naturals a les comarques de Girona i Pirineus (amb l'excusa de les estacions d'esquí).

Totes aquestes infraestructures necessiten una gran inversió d'energia i de recursos (aigua i llum). És per això que utilitzen excuses tal com l'agricultura o la demanda energètica per justificar projectes de transvasaments (rius Ebre i Xúquer) i construcció de canals d'aigua (Segarra-Garrigues) i línies d'alta tensió (La Valldigna, La Ribera i La Costera) i molt alta tensió (comarques gironines i Catalunya Nord) que només van

destinats a dur aigua als camps de golf i terratinents del camp i llum als grans empresaris turístics. A més, als Països Catalans s'està estenent un nou fenomen: els parcs eòlics. L'energia eòlica no representa cap alternativa real als combustibles fòssils, no pot garantir una producció energètica contínua, i això fa que en alguns casos vagi lligada a projectes de centrals tèrmiques o d'altres tipus, per garantir el subministrament elèctric. El negoci eòlic recau en la construcció dels parcs i les subvencions, un cop construïts és converteixen en elements inútils; prova d'això és que a països amb més experiència eòlica estan desmantellant els primers parcs eòlics per la baixa i irregular producció energètica. Aquestes infraestructures són utilitzades demagògicament pels governants amb l'excusa de les energies netes i renovables. La realitat és que els grans camps de molins mecànics de vent suposen en la seua construcció una agressió territorial molt forta per les nostres ja febles muntanyes. A més, l'impacte visual mediambiental és molt greu per la fauna i la flora muntanyenca. Hi ha previstos la construcció de grans parcs eòlics a zones com L'Alcoià-El Comtat, les terres de Ponent i les Terres de l'Ebre.

Per últim, una altra de les infraestructures necessàries per facilitar la conversió del nostre país en un poble per al turisme és la de xarxes de comunicació. Actualment, estem veient com les institucions s'afanyen en modernitzar i ampliar les vies de comunicació cap a les grans ciutats i centres d'oci (costa, parcs temàtics, estacions d'esquí...) mentre les comunicacions rurals i més desfavorides (comarca d'Els Ports) i el transport públic son contínuament oblidades (trens rodalies, carreteres comarcals...). A tots els Països Catalans són incomptables els projectes d'autopistes i autovies que assolien el territori (Girona, Mallorca, Eivissa...). Moltes vegades, aquestes autopistes són de peatge i enriqueixen interessos privats. Altres infraestructures que estan suposant greus agressions al medi i al territori son els aeroports. La ampliació i construcció de nous aeroports fora de les ciutats persegueixen poder rebre cada cop més turistes per la nostra terra. La seua construcció amenaça paratges naturals com en el cas de La Plana o Mallorca. Finalment, podem observar com s'està potenciant la comunicació d'alt nivell i elitista (TAV Madrid-València, creuers de luxe...). En definitiva, l'objectiu és millorar l'intercomunicació entre els Països Catalans i l'exterior (sigui Madrid o Alemanya) per afavorir així l'arribada de turistes i la comunicació dels grans empresaris amb els centres de poder.

2.2.Fórmules per especular.

2.2.1.Màfia immobiliària

Aquest frenesí de construcció està orquestrat per ajuntaments i institucions de tot color i signe, que no dubten en canviar, crear o ignorar lleis com els PGOUs, lleis de costes, llei de reducció d'alqueries protegides, protecció de parcs i paratges naturals o LRAU-LUV, conjuntament amb constructores i promotores que subvencionen partits i ajuntaments a canvi de favors institucionals en temes urbanístics (requalificacions de terreny, contractes...). És evident que a aquestes sangoneres no les importen les persones, la terra o els pobles, només l'ambició interminable de ser cada dia més rics mentre altres son cada dia més pobres. Mentre, els llauradors estan sent expropiats mitjançant la compra d'unes hortes que han aconseguit que no foren del tot productives (taronja a La Ribera) i que han tret per un preu que es multiplicarà per 1000 al ser requalificats. Si no és així, també els queda l'expropiació forçosa per part de l'ajuntament (com en el cas de La Punta de València).

Aquesta trama de corrupció i violència política i econòmica (integrada per administracions públiques i partits polítics, grans constructores i rics empresaris), ens porta cap a una situació irrespirable de pobles i barris que deixen de ser-ho (mitjançant la degradació, l'expropiació i l'enderrocament que converteix barris en solars per ser comprats per constructores) per convertir-se en grans abellers sense condicions dignes de vida i sense esperit comunitari (destrucció o no rehabilitació de cases antigues mentre es construeixen grans finques en barris sense parcs ni jardins, ni escoles ni xicotets comerços..). A més, la demografia de molts xicotets pobles està multiplicant-se degut als projectes especulatius que transformen pobles rurals en ciutats dormitoris o en un conjunt d'urbanitzacions que serveixen de residència estacional per molts turistes europeus. És el cas de molts pobles de La Marina i dels Pirineus.

Un altra de les fórmules que estan sent utilitzades per especular és la construcció a les ciutats de rodalies o rondes. Aquestes, que es construeixen amb l'excusa de descongestionar el tràfic de les ciutats, es realitzen comprant terrenys de les rodalies a preus molt barats (qualificats com a sòl agrícola). Una vegada construïdes, es requalifica el terreny (en sòl urbanitzable) i els voltants de la ronda serveixen per construir finques, hotels, polígons... Així creixen les ciutats.

Per últim, trobem els projectes d'interès general com excusa per especular. És el cas de la Copa Amèrica (reconversió del barri popular del Cabanyal, a L'Horta, en una zona comercial marítima i d'oci) o del Fòrum de les Cultures a Barcelona (zona industrial i popular destruïda amb l'especulació per albergar el Fòrum). Amb l'argument de l'interès general, diners públics acaben beneficiant a empreses, multinacionals i especuladors.

2.2.2.Habitatge

Al mateix temps que es construeix sense límits, paradoxalment, els preus dels habitatges no aturen la pujada dels seus ja desorbitats preus (a València el m quadrat d'habitatge ha pujat un 32% en 2 anys). Açò, unit a que els nostres sous com a joves treballadores no han sofert aquesta pujada (han crescut un 6,5% en 2 anys), fa quasi impossible que les joves catalanes podem tindre accés a un habitatge digne durant la nostra vida. L'equació, doncs, és que si es construeix contínuament (i només un 8% son de VPO) i les persones cada cop tenen menys possibilitats d'accedir a un habitatge, molts d'aquests habitatges es queden buits (a València comptem amb 65464 habitatges buits). Per què, per tant, construir habitatges si la població és més pobra i no creix? Una senzilla raó: el negoci de la rajola que enriqueix ràpidament polítics i empresaris.

Aquest boom desenfrenat de construcció i especulació amb els habitatges (per part de constructores, immobiliàries, bancs i institucions) ha fet que les ciutats s'expandisquen cada cop més devorant així el medi que les envolta i canviant la fisonomia de barris i pobles. A més, es segueix un model de ciutat per a rics i turistes. És per això, que proliferen les zones de "guetos" on es concentren les bosses de pobresa i marginalitat (barri de La Coma a L'Horta Nord) i, al mateix temps, es construesquen zones de "búnquers" (zones residencials amb habitatges i infraestructures de luxe).

2.3.Conseqüències de l'especulació (directament relacionades a les nostres vides)

a) Territorials. Actualment, el litoral edificat als Països Catalans és aproximadament el 80%. La nostra costa i les nostres muntanyes i rius es veuen greument amenaçades de mort.

b) Econòmiques. Una població de serveis comporta un tipus de treball totalment precari i explotador, amb la mobilitat, la deslocalització i, sobretot, la temporalitat a l'àmbit laboral (a l'estiu de 2004, els treballs relacionats al sector serveis al País Valencià eren el 75%, dels quals el 90% eren de tipus temporal).

c) Socials. El preu de l'habitatge, l'encariment de la vida o l'atur de moltes famílies (sobretot les provinents de l'agricultura i la indústria) són altres de les conseqüències que ens porten al desmantellament del suposat estat del benestar. Els diners públics no són destinats a finalitats socials, si no a l'enriquiment privat i personal.

d) Culturals. Aquestes són la pèrdua de forma de viure i treballar (ja no es pot viure a l'horta ni viure de l'horta), la invasió cultural estacional (Dènia, Eivissa...), les 2es residències...

e) Repressives. Relacionades amb la lluita antiespeculativa, als Països Catalans en els darrers anys, han empresonat joves, han hagut detencions i seguiments (control social i polític), han desallotjat i reprimat centres socials i cases okupades i han bombardejat a multes i judicis als defensors de la terra (l'assemblea de l'Horta de Maulets ha pagat més de 10.000 euros als darrers anys, ha patit diverses detencions i ha afrontat més d'una quinzena de judicis).

6.3 Moviments socials i col·lectius de defensa del territori.

Davant aquesta realitat de destrucció i espoli del nostre territori per part del poder polític i econòmic, el poble català no ha restat impassible, si bé és cert que els resultats (les puntuals victòries a les batalles que hi ha obertes a quasi tots els indrets dels Països Catalans) no han sigut molts ni molt vistosos, ja que l'enemic que tenim enfront i la seua força són molt grans (uns estats i el seu sistema).

És tan greu el panorama amb que ens trobem que la població catalana ha començat a organitzar-se per la defensa de la terra al veure en que està convertint-se (quasi no ens queda costa, ni muntanyes, ni rius, ni poble, ni ciutats). I ho ha fet utilitzant diverses fórmules més o menys conscienciades amb la realitat del que està passant.

3.1. Plataformes ciutadanes o veïnals.

Aquestes plataformes estan composades per ciutadans o veïns i tenen normalment un àmbit local o comarcal. Naixen i treballen arran d'una problemàtica molt concreta, com puga ser la defensa d'un paratge natural, d'un barri o d'un poble, o, simplement, com a resposta civil davant projectes institucionals especulatius o de destrucció del medi.

Són plataformes poc o gens polititzades (tant a nivell anticapitalista com nacional). En elles podem trobar persones de diferent ideologia i classe, depenent dels interessos que els hagen dut a organitzar-se. Així, podem trobar casos com el de la plataforma Abusos Urbanístics No (amb propietaris europeus de terrenys a les nostres costes que veuen com el paradís que trobaren fa 20 anys està sent destruït i, a més, les seues propietats estan sent expropiades per projectes urbanístics. Són capitalistes defensors de la propietat privada) junt a d'altres amb veïnes, llauradors, treballadores...

En algunes d'aquestes plataformes, els col·lectius socials, polítics, ecologistes... tenen involucrades a militància amb interessos diversos (per als partits polítics els interessos són electorals i per a organitzacions com Maulets, són per una defensa honesta de la terra amb un anàlisi polític de la situació). Generalment, hi ha una certa reticència cap a les persones provinents de col·lectius. Tot i això, Maulets (a l'igual que altra gent de l'esquerra independentista) hem aconseguit a base de coherència, treball i implicació, un reconeixement per part de moltes d'aquestes plataformes (és el cas de les plataformes contra l'alta tensió, la Plataforma en Defensa de l'Ebre o diversos Salvem a València, Girona o Mallorca).

Les plataformes civils són, possiblement, on més fàcil ha sigut inserir el nostre discurs ja que son on més directe és el nostre tracte amb les classes populars, alhora que són les menys manipulades pels partits polítics i institucions.

Algunes vegades, aquestes plataformes han aconseguit ser tan àmplies i han arrossegat tanta gent que han esdevingut un moviment social popular (Per L'Horta, PDE...).

3.2. Plataformes polítiques de defensa del territori.

Les plataformes polítiques són les composades per col·lectius o organitzacions polítiques, socials, ecologistes...

Generalment són manipulades pels grans partits polítics que veuen en elles una fórmula per traure rèdit electoral.

En contra, és cert que tenen gran repercussió mediàtica, estan polititzades (el que ajuda a tindre un discurs i una pràctica també més política i sense discussions pedagògiques) i poden arribar a ser més respectades i escoltades per les institucions. Aquest és el cas del Compromís Pel Territori, plataforma del País Valencià que ha esdevingut política i que tot i les seues greus contradiccions (Maulets quasi va ser expulsada), mou gran quantitat de gent en les seues mobilitzacions degut als seus recursos i infraestructures.

Un altre cas de plataformes polítiques són aquelles que l'independentisme ha creat o potenciat i que ens son totalment afins. Així trobem el Grup de Defensa del Territori a Girona o la plataforma Marina Lliure a La Marina. Composades per col·lectius, casals i persones independentistes.

3.3. Moviments Socials i col·lectius específics en defensa del territori

Són col·lectius amb una experiència ja contrastada en la lluita pel territori i antiespeculativa.

També estan polititzats i tenen un discurs molt concret sobre problemàtiques molt concretes, però solen ser també contraris a la participació de col·lectius o organitzacions polítiques. Depenent de la seua seriositat i recursos compten amb més o menys incidència i força. Parlem del moviment okupa (com a moviment antiespeculatiu) i de les organitzacions de defensa del territori (ecologistes).

a) Okupes. El moviment okupa als Països Catalans és un fenomen arrelat bàsicament a les grans ciutats i, molt especialment, a la ciutat de Barcelona i el seu àrea metropolitana, on compta amb molts anys de treball i experiència en les lluites antiespeculatives, per l'habitatge digne i per la supervivència dels barris.

Està compostat principalment per gent llibertària i/o autònoma i recull moltes de les expressions de la joventut revolucionària catalana (ràdios lliures, cases okupades, centres socials...). Tot i això, podem trobar des de gent molt despolititzada i, per tant, amb actituds molt negatives per al nostre moviment (espanyolisme, violència gratuïta, sectarisme...), fins a col·lectius i Centres Socials polititzats, seriosos, treballadors i, per tant, propers a la nostra lluita (com és el cas de la Casa de Les Vies a Mallorca o la gent autònoma de Castelló).

Tenen una gran tasca d'agitació i acció amb el tema de l'especulació i l'habitatge i, en alguns casos, un discurs coherent i directe que arriba fàcilment a la joventut catalana amb inquietuds més anticapitalistes.

b) Col·lectius ecologistes i específics de defensa del territori. Al nostre país, el moviment ecologista compta també amb una forta tradició de denúncia i mobilització contra les agressions al territori.

Des de les lluites del moviment antinuclears fins les campanyes per la preservació de l'horta, les organitzacions i col·lectius proteccionistes han patit una llarga transformació en quant a moviment ampli i heterogeni. Potser hagen perdut en arrelament popular, politització i combativitat, però han crescut organitzativament i en tecnificació de la seua feina (compten amb enginyers agrònoms, urbanistes, advocades... que realitzen sofisticats informes i campanyes "professionals" de denúncia i mobilització). Moltes vegades és d'aquests col·lectius d'on nosaltres traiem la informació necessària per començar a treballar.

A més, trobem una sèrie de grans organitzacions ecologistes que, tot i no tindre mai un discurs anticapitalista (i, per tant, un mig discurs que no afronta l'arrel del problema), han aconseguit organitzar i mobilitzar a milers de persones en lluites concretes de defensa del territori, lluites en les quals nosaltres també ens trobem d'una forma activa. Són organitzacions com el GOB, amb una molt forta tradició i capaç de ser l'única organització mobilitzadora a les illes, o Agró, organització ecologista valenciana que ha encapçalat les lluites més significatives als darrers temps a València (campanya Per l'Horta, ILP...).

Al Principat, els últims anys diverses entitats i grups ecologistes s'han anat organitzant, primer dins de l'Assemblea d'Entitats Ecologistes de Catalunya i després, amb altres grups, dins d'Ecologistes de Catalunya (EdC). Estes organitzacions, sobretot durant els anys 80, van estar molt vinculades al moviment independentista, actualment estan duent a terme una tasca coherent de mobilització, denúncia i debat en defensa del territori, impulsant plataformes i treballant sense cap altre interès que el de defensar el territori, sense complexos o compromisos partidistes.

Tot i que alguns dels grups, o una part dels seus membres, continuen tenint un discurs conservacionista clàssic, dia a dia van incorporant arguments que qüestionen el sistema establert, assenyalant els culpables i van a l'arrel de les diferents problemàtiques. Actualment tenen molta gent amb estudis tècnics que hi col·labora, això fa que puguin generar alternatives a nivell energètic, que puguin fer una crítica seriosa per qüestions de residus o que puguin assessorar legalment en qüestions d'urbanisme...

Una de les iniciatives que duen a terme són les Trobades de Plataformes i Grups en Defensa del Territori dels Països Catalans, que tot i ser majoritàriament principatines, tenen un interès especial en ser d'àmbit nacional. Fa dos anys, a Figueres ja van introduir el marc nacional, tant al títol i com al contingut de les jornades, l'any passat a Tortosa es va donar un pas més i membres de la Plataforma contra la MAT de la Valldigna hi van participar.

Ens deixem sense nomenar altres col·lectius que desconeixem però que de segur ens poden ser útils en la nostra lluita, alguns com l'Observatori per l'habitatge, les cooperatives d'habitatge, els col·lectius contra la precarietat (sindicats i assemblees de llauradors i de treballadors, xarxa contra la precarietat de Barcelona, etc.) o les associacions i assemblees de veïnes.

3.7 anàlisi de la repressió als Països Catalans

Els Països Catalans estem sotmesos als estats espanyol i francès. Aquest dos estats tenen com a sistema polític la democràcia liberal i com a sistema econòmic l'economia de mercat. El desenvolupament d'aquest sistema polític i econòmic se sustenta en gran mesura en el sotmetiment de diferents territoris, i en aquesta mesura salvaguardar la suposada "unidad española", es converteix en una de les principals prioritats de l'estat.

Front a açò els moviments d'alliberament nacional suposem el principal enemic d'aquest, en tant que força organitzada amb potencial per fer trontollar les bases d'aquest sistema. I dintre d'aquests moviments som les joves el principal objectiu dels seus mitjans de control i repressió.

El model polític i econòmic desenvolupat pels estats espanyol i francès, necessitat del control de la disidència política i/o l'anihilació d'aquesta quan suposa un perill pel manteniment del "status quo". L'aparell repressiu de l'estat constitueix una estructura formada per diverses branques (legislativa, policial, judicial i mediàtica), que es desplega amb tota la seua força per assolir aquest objectiu.

Aparell Legislatiu:

Aquesta és l'eina principal en tant que permet a l'estat, mitjançant els seus poders legislatius i executius, establir un marc que done cobertura legal i, per tant, legitimitat (de cara a la població les lleis són aprovades per un parlament que representa les ciutadanes), d'una banda a la privació de drets i llibertats de la ciutadania, i de l'altra, a l'actuació de tota la resta de branques repressives, encarregades de materialitzar la repressió.

Als PPCC el marc legal ve establert per les constitucions francesa i espanyola, els estatuts d'autonomia, els codis penals, llei d'enjudiciament criminal, i tot un seguit de normes que estableixen l'actuació dels aparells policíacs de l'estat.

A l'Estat espanyol, pel que fa a la situació legislativa en matèria repressiva, aquesta no ha sofert cap variació. Els darrers anys del govern d'Aznar, es dugueren a terme tota una sèrie de reformes d'enduriment de la legislació penal, dirigides especialment contra el moviment d'alliberament basc (lleis de partits, augment del període de detenció incomunicada, compliment íntegre de condemnes, reforma de la legislació de menors). Aquestes, tot i el canvi de govern a Madrid, és mantenen sense que hi haja cap voluntat en modificar-les. La raó és ben clara, tot i la imatge de tolerància i progrés que vol donar el nou govern del PSOE, aquestes els són eines vàlides, a utilitzar en funció de la cojuntura política i social.

D'altra banda, ens trobem amb la facultat normativa dels ajuntaments, que sota la forma d'ordenances municipals castiguen activitats com encartellar, enganxinar, ..., tractant-les d'incíviques, imposant multes que en alguns casos són de 1.500 euros (ordenança "cívica" de Barcelona). Amb aquestes eines, s'impedeix el treball de propaganda i expansió a nivell de base. Aquestes tot i que ja existien ara per ara comencen a aplicar-se durament en algunes ciutats (Barcelona, Girona).

Aparell policial:

Els cossos de seguretat de l'estat són els màxims garants de l'ordre polític-econòmic vigent. Hi ha tot un conjunt de normes que legitimen la seua actuació, i per tant la vulneració sistemàtica dels nostres drets més fonamentals.

Actualment als Països Catalans, sota l'argument de la inseguretat ciutadana, sovint utilitzat per justificar les retallades de llibertats, les dotacions d'agents dels diferents cossos policials ha sofert un augment considerable, implicant un augment de la presència policial als carrers i els consegüent augment del control a la població. Tot i que aquest fet no es respon a una necessitat de combatre l'activitat de la disidència política, aquesta nova situació dificulta el desenvolupament de les nostres accions.

En relació amb la repressió política, aquests cossos tenen una doble funció: d'una banda la repressió física de la disidència política, i de l'altra, el control i l'obtenció d'informació respecte de l'activitat d'aquesta. Aquesta segona funció cobra especial rellevància, en moments en què a l'estat no li interessa fer visible la repressió política, tinguent en compte els resultats contraproductius que les actuacions policials desmesurades poden tindre en la societat civil. I és en aquesta feina on els diferents cossos policials, tant de l'estat espanyol com del francès, s'interrelacionen, facilitant-se informació sobre la situació i l'activitat de l'esquerra independentista.

Pel que fa a l'actuació dels diferents cossos policials, aquesta s'analitza en el segon apartat d'aquest document.

Aparell Judicial:

Aquest és l'encarregat de materialitzar la repressió. Tot i la suposada independència dels jutges respecte del poder executiu, és evident que l'actuació d'aquells respon a les directrius donades per aquest darrer (és l'executiu qui directa o indirectament estableix les lleis que els jutges han d'aplicar).

Des de l'òptica del MCAN, podem parlar de la consolidació d'una estratègia repressiva: les multes o sancions econòmiques. El moviment, i en particular Maulets, es troba diàriament que ha de fer front a un allau de multes, i judicis ràpids que en gairebé tots els casos suposen l'asfíxia econòmica de les assemblees.

La imposició sistemàtica d'aquestes no és casual: aquest és un tipus de repressió silenciosa, primer per què ofega el moviment des de la base (són les assemblees de base les que fan front a les multes); aconseguix paralitzar el treball polític d'aquestes (constantment s'han d'estar organitzat actes per treure diners); públicament es veuen com un tipus de repressió menor; la dinàmica del moviment ve sent pagar-les, amb la qual cosa s'assumeix la repressió, i es dificulta el manteniment de la lluita política antirepressiva. En definitiva, l'estat assoleix els seus objectius.

D'altra banda, cal tindre en compte l'aplicació d'aquest tipus de repressió també respon a la necessitat de fer callar també el discurs antirepressiu; la majoria d'assemblees no es plantegen fer campanyes de denuncia per les multes que reben ni que siguin moltes, en canvi si que les faria en processos repressius més "visibles"(detencions, penes de presó etc) .

Aquest fet respon a un estudi del nostre moviment, i a la conclusió que ni que siguin mínimes tenim estructures antirepressives solides, i a estructures organitzatives que poden fer molt soroll amb una campanya de defensa.

Aparell Mediàtic:

El control de l'opinió pública esdevé una qüestió fonamental en la dinàmica dels estats capitalistes de cara a mantenir el seu ordre polític-econòmic. Aquest control, necessita del control i la manipulació de la informació que es difon, i s'exerceix mitjançant els

mitjans de comunicació. A l'Estat espanyol la gran majoria d'aquests pertanyen a lobbies polític-econòmics.

La repressió mediàtica, respecte del MCAN té dos objectius: d'una banda la criminalització d'opcions polítiques independentistes i revolucionàries, i de l'altra la silenciació de la nostra lluita diària. Respecte de la criminalització de l'esquerra independentista, per part dels sectors més reaccionaris, s'aprofita qualsevol de les nostres accions de protesta per desplegar una campanya de difamacions, insults, amenaces... en contra nostra, de la que acaben participant la majoria de partits polítics autoanomenats progressistes. Exemples d'aquestes campanyes són les protestes dutes a terme en el Principat contra el PP o Ciudadanos por Cataluña, o les dutes a terme al País Valencià contra el blaverisme.

Pel que fa a l'altra cara de la repressió mediàtica, la silenciació, té com a objectiu amagar l'existència d'opcions polítiques contràries/rupturistes amb l'actual model de desenvolupament econòmic, front en el qual l'esquerra independentista és el principal protagonista. És bastant quotidià veure com els mitjans de comunicació, se'n fan nul·l resó de moltes de les nostres accions. L'estratègia és ben clara: allò que no surt ni a la televisió, ni a premsa i ni a ràdio no existeix. En aquest sentit, també podem parlar en alguns casos, de canvi d'estratègia repressiva: A València s'ha pogut constatar que si amb Aznar a Madrid, la tàctica era reprimir durament qualsevol mostra pública de dissidència política, amb Zapatero, la consigna és una altra: permetre segons quin tipus d'accions, controlar els grups que les desenvolupen i, mitjançant els mitjans al seu servei, ignorar les protestes. El Psoe ha comprovat que la repressió sistemàtica i desmesurada de tot tipus d'accions, comporta un efecte contrari: més resó mediàtic.

Tot plegat, aquest és el monstre al que dia rere dia ens enfrontem. Cal tindre-ho present, saber analitzar la seua actuació, i preveure les conseqüències.

REPRESSIÓ VERS ALTRES MOVIMENT DE DISIDÈNCIA POLÍTICA

La repressió té com a objectiu l'anihilació de la disidència política, i en aquest sentit, qualsevol persona o col·lectiu que s'opose les dinàmiques del sistema capitalista en qualsevol dels seus aspectes, és susceptible de ser objectiu d'aquesta repressió.

Als Països Catalans, aquesta repressió política també afecta a altres moviments socials.

Pel que fa al moviment llibertari, les actuacions repressives desenvolupades han estat qualitativament més greus, que les aplicades a l'EI. És evident que no fan el mateix anàlisi però, que apliquen als moviments socials, o a grups autònoms o col·lectius de caire llibertari de Barcelona o València. A Barcelona de dos anys ençà hem vist formes repressives molt dures al voltant d'aquests col·lectius; veiem el cas del 4 del quatre, el Rubén i l'Ignasi, els de St pere més baix, el Franqui, els de Viladecans i fins i tot els tres de Gràcia. A València, els cops continus cops repressius que ha patit el moviment llibertari, en els darrers anys (els 4 del Cabanyal, Edu i Amanda, i el darrer desallotjament de La Discordia), han acabat desestructurant aquest moviment. Entenem que les diferències repressives responen a maneres diferents de fer front a la repressió, però també de treballar. En molts casos, els col·lectius d'aquests represaliats, han aturat gairebé totalment el seu treball polític i s'han vist volcats a la feina antirepressiva.

D'altra banda, cal parlar també de la repressió que pateixen els Salvem o les plataformes en defensa del territori. Aquestes plataformes no formen part de l'esquerra independentista, tot i que en quasi totes aquestes hi ha organitzacions o persones de l'EI treballant. La situació de depredació urbanística que ara mateix sacseja els Països Catalans, està fent que moltes veïnes d'arreu dels pobles s'estiguen mobilitzant. Aquestes mobilitzacions veïnals, estan acabant amb moltes veïnes denunciades i amb forts desplegaments policials (mobilitzacions contra l'autopista d'Eivissa).

Finalment, no ens podem oblidar dels detinguts el 17-N a una manifestació d'estudiants, o els dels fets del Saló. En aquest cas també veiem com s'endureix la repressió al moviment estudiantil, fet inèdit fins ara.

3.8 anàlisi

de la situació educativa

L'actual situació nacional i el context mundial han tingut importants efectes envers els coneguts com a serveis públics, dins dels quals cal incloure l'educació com un dels serveis més destacats. Ens referim al procés de liberalització de l'educació per tal de sotmetre's a les regles del mercat. Aquest procés mercantilitzador cal entendre'l des de dues perspectives: la importància estratègica dels sistemes educatius com a transmissors de coneixements i valors i els beneficis econòmics que el sector privat pot assolir a partir de la liberalització de serveis anomenats públics. Aquest procés liberalitzador pretén socialitzar els costos i privatitzar els coneixements.

La dualització de l'escola entre el model públic i el model privat-concertat com a model educatiu que ofereix majors possibilitats de progrés n'esdevé un dels principals puntals.

En algunes zones del país sovint on les realitats socioeconòmiques són més desfavorides, la xarxa pública té tant sols un caràcter assistencialista. Tanmateix, la situació de l'ensenyament públic tot i ser alarmant gaudeix d'una certa salut gràcies a la voluntat, ferma, de part dels i les professionals que hi treballen.

Més enllà de l'escolarització obligatòria, la Formació Professional s'encamina a transmetre coneixements mecanicistes que ofereixin mà d'obra dòcil i fàcilment substituïble. Els darrers temps, es plantegen reformes que diuen oferir eines per al reciclatge professional i la formació continuada, si bé aquestes es deuen més a la inestabilitat del mercat de treball que no pas a millorar la qualificació i el reconeixement acadèmic i sociolaboral dels i les estudiants.

En el cas de les universitats, després del boom assolit a les darreres dècades sota la creença que la formació universitària promovia la mobilitat social i que han creat generacions de titulats de tot tipus que no eren absorbits pel mercat de treball, se'n planteja una important reestructuració. En compte d'adaptar-se el mercat al capital social que sorgeix de les universitats, es tendeix a la inversa: adaptar la universitat a

les necessitats del mercat, perdent la seva funció de formació de persones crítiques així com laminant-se el concepte d'autonomia universitària. Dit d'altra manera, es considera que les universitats estan malgastant recursos públics en generar perfils que no interessin en termes econòmics i es busca una elit universitària, a nivell europeu i la seva àrea d'influència, preparada per mantenir l'actual sistema socioeconòmic, que sorgeixi a partir de la competència i de l'establiment de filtres d'accés que acaben remetent-se al nivell de renta (persones que disposin de recursos suficients per a dedicar-se exclusivament a l'estudi, incompatibilitzant així la vida laboral amb la vida acadèmica de l'estudiant). Així, es troben cada cop més qüestionats aquells àmbits del coneixement humanístics.

Aquest fet, es duu a terme en una conjuntura on els estats i administracions no incrementen la seva despesa en la prestació de serveis alhora que els centres universitaris demanen més recursos. S'obre la via, doncs, a la injecció de capital a canvi però d'importants contrapartides. Més enllà d'obrir nous i suculents espais al lliure comerç, el Neoliberalisme pressiona per obrir les portes de les empreses en la gestió i configuració de l'educació superior a través del finançament dels centres educatius i d'encaminar els seus estudis així com la investigació universitària als seus interessos.

No podem obviar la lectura en clau nacional d'aquestes reformes, ja que el procés de construcció d'una identitat europea junt amb les resistències estatals a no perdre la capacitat d'incidir en els continguts afecta directament a les possibilitats d'avançar cap a un marc educatiu propi, la configuració d'un nou currículum educatiu o la normalització de la llengua catalana com a llengua vehicular de l'educació.

ANÀLISI DEL MOVIMENT ESTUDIANTIL

El moviment estudiantil, per les seves característiques, destaca per oscil·lacions constants que afecten les seves dinàmiques, un fet que es justifica per ser un dels primers espais de participació política de molts i moltes, un espai de trànsit entre la formació i la incorporació al mercat de treball i la progressiva assumpció de responsabilitats però també per la inexistència d'estructures participatives sòlides. No podem oblidar que el moviment estudiantil té un potencial de diversos centenars de milers d'estudiants arreu dels Països Catalans, i que aquest, també es troba esquarterat en diferents dinàmiques en funció de l'administració en la que es trobin radicats.

Els debats al voltant de l'informe Bricall i la posterior LOU significaren les darreres grans mobilitzacions estudiantils on les organitzacions d'estudiants i sobretot les assemblees de facultat tingueren gran protagonisme arreu dels Països Catalans sota administració espanyola. Des del treball local i de base es mobilitzaren milers d'estudiants, arribant-se a endarrerir l'aplicació de la LOU a partir d'iniciatives com la d'insubmissió a aquesta aprovada en diversos claustres universitaris. UIB, UAB, UVEG, UB o UdG foren alguns dels centres amb molta activitat estudiantil a la vegada que existiren diverses plataformes arreu del territori que coordinaven les lluites contra la LOU. A Catalunya Nord, les vagues massives contra la llei LMD no van permetre la retirada del projecte però van mostrar la capacitat de lluita dels estudiants de la UP, que es va tornar a afirmar amb les grans mobilitzacions contra la precarietat juvenil i la llei anomenada "per la igualtat d'oportunitat".

En tot cas, però, venim observant una progressiva desmobilització estudiantil a tots els nivells. Els i les estudiants no conceben com a prioritària la seva implicació en el dia a dia dels centres més enllà de la reivindicació de drets puntuals des d'una perspectiva sovint corporativista. Aquesta crisi es nota d'una banda en els índex de participació en els òrgans de govern i representació dels centres però sobretot amb la davallada de participació a les assemblees de facultat que han esdevingut més aviat espais de lluita per a moments concrets que no pas espais estables i consolidats de participació estudiantil. Les organitzacions, per la seva part, tampoc disposen d'excessiva implantació i reconeixement, però les seves estructures els permeten seguir amb els seus plans de treball. Si que s'observa, també, certa davallada en la presència als actes i activitats que s'organitzen a les aules.

Davant d'aquest fet, i més enllà de les dificultats existents en alguns centres i titulacions per tal que els i les estudiants participin de manera activa als centres (assemblees, organitzacions sindicals, culturals, grups d'afinitat), és necessari que el moviment estudiantil recuperi la credibilitat social, com històricament ha fet. És obvi que el sector estudiantil, és un estrat, que per condicions objectives té molta capacitat de convocatòria i més facilitat per a la mobilització; la informació és transversal, sovint de poble a poble i d'una manera gairebé immediata, el quòrum és molt gran, i les obligacions en termes generals, no impedeixen la dedicació continuada. Per això entenem que al llarg de la història el moviment estudiantil ha sigut en el millor dels casos, avantguarda discursiva, i en el pitjor, motor polític, o de contrainformació que ha fet saltar els conflictes a l'arena pública.

declaració de principis

Maulets, *el jovent independentista i revolucionari*

Maulets som una organització política de joves, independentista i revolucionària, que lluita per uns Països Catalans unificats, independents, ecològics, no patriarcals i sense classes en una societat on les llibertats col·lectives siguin les garants de les llibertats individuals.

És a dir, lluitem per la construcció del socialisme a nivell mundial i en tots els àmbits, com a praxi humana alliberadora, que porti el poble català cap a una organització social en què el desenvolupament de cadascú sigui la condició prèvia al desenvolupament de tots i totes: el comunisme.

La nostra tasca, com a organització de joves, oberta, participativa i assembleària, és organitzar la lluita, conscienciar els sectors juvenils de les classes populars i mobilitzar-los, tot creant alternatives a l'ordre social vigent. Maulets es configura com una eina de mobilització, participació i lluita dels sectors populars de la joventut catalana per a l'assoliment de la llibertat social i nacional del poble català.

Maulets lluitem per la plena independència nacional, entesa com l'exercici constant del dret a l'autodeterminació, per tal d'assegurar l'existència nacional dels Països Catalans i la seva llibertat social.

Maulets prenem els Països Catalans (de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) com a marc nacional de lluita i acció col·lectiva, la unitat territorial dels quals és indestruïble de la nostra lluita com a poble diferenciat.

Maulets lluitem per la instauració d'un model de societat sense classes, rebutjant tots els sistemes i formes de dominació, d'explotació i d'opressió (econòmica, militar, patriarcal i ecològica). Per tant, lluitem per la creació i l'impuls d'estructures socials i pràctiques individuals que obrin pas a un contrapoder popular que autoorganitzi i autogestioni de forma realment democràtica i participativa els recursos materials i humans de les classes populars. Un contrapoder que reconegui i asseguri l'exercici de

la llibertat en tots els àmbits de la vida, on els individus reafirmen i potenciïn al màxim tots els aspectes de la seva personalitat.

Maulets parteix del marxisme com a base de la seva lluita, entenent-lo com un sistema complet i en un procés de constant construcció i (re)elaboració. Fugim, per tant, de dogmatismes i de posicions reformistes que són fruit de la manca de perspectiva històrica. Utilitzem el materialisme històric per analitzar els diferents contextos socioeconòmics i entenem inevitable l'adveniment d'un procés revolucionari que enderroqui el sistema capitalista i la tirania dels estats (en el nostre cas, estats ocupants) sobre les classes populars; concebem però, la tasca revolucionària de forma no immobilista ni mecànica i participem activament del procés d'emancipació del poble català, a través de la construcció de projectes immediats, rupturistes i contrahegemònics. Així, entenem que les persones fem la nostra pròpia història però en condicions prèviament determinades i independents de la voluntat individual. Tanmateix Maulets, cerca la pluralitat i la unitat de totes les joves anticapitalistes i antifeixistes que lluiten per la independència política del Paísos Catalans i admet al seu si l'heterogeneïtat d'ideologies i interpretacions de les lluites revolucionàries del nostre poble.

Volem incentivar i recuperar la riquesa de la cultura popular catalana entesa com a forma de vida i d'expressió, i no com a mer folklorisme. Són la llengua catalana, les festes populars, les tradicions ancestrals, la gastronomia catalana, les músiques i dances tradicionals... pilars a defensar i estendre davant l'actual colonització cultural.

Maulets, en lluita contra tots els sistemes de dominació, es declara feminista, és a dir, en contra d'una divisió jerarquitzada i sexista de la societat. Maulets treballa per una societat igualitària sense discriminacions de gènere ni d'opció sexual.

Maulets, en lluita contra l'explotació destructiva del medi ambient - factor intrínsec al mètode de producció capitalista -, defensa un model socioeconòmic sostenible i no bel·ligerant amb l'entorn natural.

Maulets, en coherència amb la reivindicació tant de la llibertat col·lectiva com de la individual, assumeix la defensa de tots els represaliats i totes les represaliades per defensar l'alliberament social i nacional del poble català.

La nostra lluita és la lluita de tots els pobles oprimits arreu del món. Creiem en

l'internacionalisme com a eina per estendre i crear llibertat allà on existeix opressió. Maulets considera que la millor forma de solidaritat amb els pobles del món és la derrota del capitalisme i de l'imperialisme a casa nostra, amb la lluita revolucionària i d'alliberament del poble català.

Maulets defensem el dret històric del nostre poble, reconegut internacionalment per la Declaració Universal dels Drets Col·lectius dels Pobles, de dotar-se de tots els mitjans que es consideri convenients en cada situació històrica per assolir els nostres drets.

Maulets, com a organització política de joves, es considera part integrant del Moviment Català d'Alliberament Nacional.